

Curierul Adventist

*Organ al Cultului Creștin A. Z. S.
din
Republica Socialistă România*

*ANUL LIV
MAI — Iunie
1976*

Un spirit nou

Unii credincioși consideră că succesul în viața lor spirituală este determinat, în primul rând, de lipsa din viața lor a tot ceea ce este rău. Dacă sînt cumpătați în toate, nu fură, nu comit adulter, nu săvîrșesc alte păcate și nu sînt stăpîniți de vicii, atunci ei sînt mulțumiți, împăcați în sufletul lor. Alții, consideră că dacă fac fapte bune — își îndeplinesc obligațiile față de Dumnezeu și Biserică, ajută pe cei ce au nevoie să fie ajutați, au răspunderi în Comunitate, etc., etc., ei sînt... sfințiți.

Și unii și alții greșesc în atitudinea lor. A evita răul și a exclude din viața ta păcatul sub orice formă s-ar găsi el, este de mare importanță, este o necesitate absolută, dar nu este suficient. Un pom, poate nu face fructe otrăvitoare, dar în cel mai bun caz, faptul acesta este o virtute negativă. Pomul poate că nu face nici un fel de roade. Dar el trebuie să dea roade bune. Tot astfel, un creștin care evită păcatele învederate, poate fi, din punct de vedere al faptelor bune, departe de sfințire. El poate că nu face nimic pozitiv, ca să ajute nevoilor altora, sau să fie un purtător al luminii adevărului.

Tot astfel cineva poate fi „foarte ocupat” cu săvîrșirea faptelor bune, dar determinat la aceasta de motive nesfințite, egoiste. El face toate acestea așteptîndu-se la recunoștință; sau pentru a atrage asupra sa favoarea divină. Sau poate fi legalist, făcînd binele, dar devenind irascibil și irreverențios atunci cînd serviciile îi sînt solicitate, sau cînd trebuie să se conformeze unei discipline liber consimțite, sau folosind limbajul Sfintelor Scripturi, cînd trebuie ca „în fața sa dea înțietate altuia”.

În rîndurile de față aș dori să subliniem importanța unui spirit bun în viața și lucrarea noastră pentru Dumnezeu. Aș dori să scot în evidență faptul că uneori spiritul în care spunem sau facem ceva, este mai important decît ceea ce am spus, sau cele ce am făcut. Fariseul, din pilda Domnului, care se ruga în Templu n-a fost condamnat pentru cele ce a spus, ci pentru spiritul în care își făcea rugăciunea. Ne aducem aminte cum spunea el: *Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sînt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepti, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta. Eu postesc de două ori pe săptămînă, dau zeciuială din toate veniturile mele...* (Luca. 18,11-12). Cine poate să-l acuze pentru faptele sale? Dacă spiritul său ar fi fost bun, atunci, el ar fi trebuit să mulțumească lui Dumnezeu pentru că l-a pîzit de ceea ce este rău și l-a înputernicit să facă binele. Din nefericire însă, mîndria și îndreptățirea de sine au făcut ca rugăciunea lui să fie o ofensă la adresa lui Dumnezeu.

Că spiritul în care facem un lucru, este de mare importanță înaintea lui Dumnezeu, reiese clar din sfatul pe care apostolul Pavel îl dă Corintenilor: „Fiecare să dea după cum a hotărît în inima lui; nu cu părere de rău, sau de silă, căci, pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu” (2 Cor. 9,7). Expresia „cu bucurie” face referire la spiritul în care se face ceva. Ar trebui să ne întrebăm dacă în dreptul închinării noastre, a ascultării și împlinirii îndatoririlor noastre, în cărțile cerului s-a scris: „Cu bucurie”.

Una din cele mai remarcabile figuri ale Scripturilor, este și profetul Daniel. Acest om al lui Dumnezeu și bărbat de stat a fost atît de respectat, încît toată viața lui a fost un bun conducător. Cînd împăratul Darius și-a reorganizat imperiul, el a preferat pe Daniel, altora, pentru că avea „un duh înalt”, sau cum spun alte traduceri „un excelent spirit” (Dan. 6,3).

Caleb era de asemenea un bărbat „cu un excelent spirit”. În ciuda faptului că zece din cele douăsprezece iscoade acționau în mod descurajator asupra poporului, Caleb vorbea în termenii curajului și biruinței. Ca rezultat, Dumnezeu rosti: „...pentru că robul Meu Caleb a fost însuflețit de un alt duh, și a urmat în totul calea Mea, îl voi face să intre în țara în care s-a dus, și urmașii lui o vor stăpîni” (Num. 14,24). Generația pustiului rămase în... pustiu pe parcursul celor 40 de ani de prăbegie... Dar Caleb și familia lui, se bucură de binecuvîntările Canaanului, pentru că „era însuflețit de un alt duh”.

O, dacă toți copiii lui Dumnezeu ar fi în adevăr însuflețiți de un „spirit excelent”, de un spirit bun. Dacă conducătorii Comunităților, ai Conferințelor și ai Uniunii ar demonstra în toate acțiunile lor spiritul sau duhul care era și în Hristos Isus, atunci, cu siguranță că nu s-ar auzi nici un murmur, nici un gînd descurajator, nici o înfringere. N-am alerga pe căi fariseice, ci ne-am ascunde cu Hristos în Dumnezeu. Atunci suspiciunea și neîncrederea în organizația Bisericii și în autoritatea ei, ar lipsi. Atunci ne-am supune sub mîna cea binecuvîntată a lui Dumnezeu și am zice împreună cu vameșul din pildă: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!”.

Și dacă acestui „spirit excelent, acestui spirit bun”, îi mai adăugăm 100% procente ascultare, ce spirit minunat ar cuprinde Bise-

(Continuare în cop. a III-a)

SUMAR

- Un spirit nou
- Muncă și tinerețe
- Întotdeauna am fost aici la noi acasă
- Lucrarea minții
- Un om printre oameni
- Fr. P. Lanarès
Din nou în România
- Însemnătatea Golgotei
- Din viața bisericii
- Pagini de istorie adventă
- Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului
- Întrebări și răspunsuri
- Sfirșit de cale

muncă și tinerețe

1 mai — 1 iunie

Două zile deosebite, pline de profunde și alese semnificații care se conjugă nu numai în pagini de istorie ci și în inimile noastre!

Prima, cea de 1 MAI, ziua dorită a primăverii, este sărbătoarea eternei tinereți a omenirii, sărbătoarea muncii și solidarității internaționale, care înmănușează și în acest an sub steaguri multicolore momente de referință istorică.

Și de această dată — pentru a 32-a oară — ridicăm ramuri înflorite spre cerul liber al patriei noastre, într-un suprem gest al bucuriei, ca și într-o zi a victoriei, ca și cum am dori să spunem tuturor bucuria inimilor noastre pentru minunățiile primăverii ce o trăim și bineînțeles și pentru acelea pe care le-am trăit an de an. Păstrăm neșterse în memorie treptele eforturilor făcute, ale succeselor obținute pe planul istorico-social, înălțăm flamuri și urcăm mereu noi înălțimi ridicând brațele ca o asigurare a seriozității angajamentelor luate pentru o viață nouă și un trai mai bun.

În acest tînăr anotimp al acestui an, primul dintr-un șir de cinci, ridicăm cununile de fapte deosebite — convertire pregnantă — în toate domeniile vieții materiale și spirituale, cununi adunate în cursul celui-lalt șir de cinci, încheiat în anul trecut. Sînt desigur cele mai frumoase flori ce le putem oferi muncii, împlinirilor și patriei noastre dragi. Iată deci, în cîteva cuvinte cadrul sărbătoresc al Zilei Primăverii acestui an, învăluită în surisul suavei tinereți, în falduri purpurii și îmbrăcată în soarele fierbinte al dragostei fiilor patriei.

Cea de a doua — 1 IUNIE — este Ziua consacrată la scara întregii planete, copiilor. Este ziua internațională pentru apă-

rarea lor, pentru asigurarea viitorului lor pentru ca speranțele lor și ale aceluia care i-au adus pe lume, să devină o certitudine, este o zi a năzuințelor către bucurie și viață demnă, omenească pe care lumea contemporană trebuie s-o asigure copiilor.

Copiii noștri, sînt florile vieții noastre: acele flori viguroase ce urmăresc să atragă privirile de la cele care își vor pleca potirul, se vor ofili și scutura și pe care nimeni după aceea, nu le va mai culege.

Atunci cînd vorbim despre viitor ne gîndim la copiii noștri. Și ne gîndim stăruitor la ei deoarece le-am consacrat și le consacram toate eforturile noastre privindu-i ca pe o înfrunțare a tot ceea ce am văzut mai înălțător, continuatorii aceia care vor duce mai sus decît am dus noi, orice experiență, orice realizare, orice succes. Toate speranțele ni le punem în ei căci ei ne sînt urmașii noștri și viitorul țării. Aceste repere ne duc implicit la gîndul responsabilităților noastre, căci privindu-i atent ne vom vedea ogîndite în ei acțiunile noastre și chiar modul de a proceda. Se pune deci problema răspunderilor noastre față de ei, răspunderi nu numai în ce privește dezvoltarea lor fizică ci și cea intelectuală.

În primul rînd în inima tinerelor noastre vlăstare trebuie sădită dragostea de muncă și îndeosebi a seriozității față de ea. Apoi, la fel de important, dragostea de învățură, de școală însăși și de patrie, precum și respectul cuvenit. Creșterea și educarea lor într-un spirit bun trebuie să fie o preocupare continuă a noastră căci dacă nu vom face așa, vom culege roade amare educînd copii care vor crește strîmb asemenea

(Continuare în pagina a 10-a)

la noi acasă

Cu vădită satisfacție am citit într-un cotidian din data de 20 aprilie 1976, articolul cu titlul de mai sus, în care se prezintă cu o netăgăduită probitate istorică, date privind existența din totdeauna a poporului român pe plaiurile întinse ale țării noastre. Pentru frumusețea și importanța lui documentară, îl prezentăm în extenzo cititorilor noștri:

„Istoria poporului român este istoria unui popor care a fost întotdeauna aici, la el acasă. Noi nu am venit de undeva, ci am fost din toate timpurile aici — timpuri milenare — între Carpați, Dunăre și Marea Neagră. În Oltenia sau Moldova, în Transilvania, în Banat sau Dobrogea, în Maramureș sau în Muntenia românii au continuat să existe, fără nici o pauză istorică, în ciuda adversităților de tot felul. Ne-am făurit singuri istoria, am luptat pentru acest drept pe care l-am dobândit cu sacrificii și jertfe, nu odată dureroase...

„Un bogat tezaur de dovezi materiale... atestă persistența elementului dacic și a elementului daco-roman pînă în secolele VIII-X, momentul istoric cînd se desfășoară procesul de formare a limbii și poporului român. Astfel, așezările de la Roșia și Slîmnic au fost locuite neîntrerupt începînd cu epoca de dinaintea cuceririi romane și pînă în secolele II-III e.n.; în așezările de la Obreja, Sfîntu Gheorghe, Cernatu de Jos, Cristești s-au găsit dovezi materiale dacice și romane din aceeași perioadă... Totodată, cercetările au dat la iveală obiecte, monede, ceramică ce atestă o locuire continuă din secolul II și pînă în secolul IV la Alba Iulia, Cluj, Drobeta, Răcari, Verbița, etc. Continuitatea populației daco-romane este dove-

dită pentru secolele VI-VII de cultura Ipotești-Cindești-Ciurelu, iar pentru secolele VIII-IX de cultura numită Bucov-Dridu. În aceeași serie de argumente arheologice sînt demne de menționat cultura Bratei, situată în perioada secolelor IV-V e.n., cultura de tip Sintana de Mureș, pentru secolul IV e.n. cultura carpică din centrul Moldovei... datată în secolele II-III e.n. etc. În legătură cu această ultimă cultură se constată că în perioada stăpînirii romane între dacii liberi și dacii din cadrul provinciei existau strînse legături, mai mult, tot dovezile arheologice ne arată că la plecarea administrației romane se reface unitatea dacică de dinaintea cuceririi... Există elemente de viață dacică chiar și în văgăunile munților Carpați, respectiv în comuna Bilbor de lângă Ceahlău. Acești români sînt urmașii dacilor liberi, ale căror urme s-au descoperit și înspre partea Bucovinei...

În continuare să luăm ca reper un mare capitol al istoriei Europei: organizarea politică a continentului nostru, pînă la finele perioadei migrațiilor din sec. al XIII-lea. În această etapă, izvoarele bizantine, slave și maghiare atestă pe ROMÂNI sub numele de vlahi, valahi, olohi și blaci, net diferențiați de celelalte popoare. Și primele formațiuni politice, statale, ale românilor sînt atestate în scris la finele sec. IX și începutul celui următor în Transilvania,

Crișana, Banat; iar mai tîrziu (în prima jumătate a secolului XIII) cnezate și voievodate sînt consemnate și între Carpații Meridionali și Dunăre, ca și la răsărit de Carpați. Din reuniunea acestor voievodate și cnezate s-au constituit, pe ambele versante ale Carpaților, statele feudale române, ale țării românești și ale Moldovei, după cum tradiția politică a românilor se menține și în organizarea Transilvaniei ca un voevodat, deși acest teritoriu fusese încorporat treptat, prin forța armelor în regatul maghiar. Constituirea statelor românești amintite reprezintă contribuția poporului român la construcția politică medievală europeană.

Noi nu am venit aici din alte părți ale continentului european, sau din alte continente, așa cum s-au petrecut lucrurile cu alte popoare... Permanența noastră este de netăgăduit pe teritoriul patriei. Am populat de milenii spațiul geografic ce gravitează în jurul Carpaților. Se poate dovedi aceasta și prin preocupările economice ale românilor. Noi am fost în primul rînd agricultori, ceea ce înseamnă că am avut un profund atașament față de pămîntul pe care l-am lucrat, o trainică și permanentă legătură cu glia strămoșească... Cultura, civilizația noastră, s-au grefat pe aspectul agricol al vieții economice pe care am desfășurat-o veacuri de-a rîndul.

Pentru secolele XIV-XVIII inclusiv, faptul esențial al istoriei românilor care a determinat participarea, aportul poporului nostru la istoria Europei în amintitul răstimp este continuitatea statelor românești, continuitatea proiectată pe fundalul desfășurărilor internaționale majore care au ca rezultat dispariția, pentru sute de ani, a unor state...

În acest interval însă, țara românească și Moldova își păstrează fără încetare existența de stat conduse de voievozi, cu propria lor alcătuire socială, cu organizarea administrativă și bisericească, cu un sistem vamal aparte, cu realizări valoroase în arhitectură de zid și lemn, în pictură, artele decorative (broderii și lucrul metalelor prețioase), cu opere de artă care se înscriu printre valorile recunoscute ale patrimoniului cultural european. E adevărat că mari părți ale teritoriului românesc au fost anexate la puteri străine expansioniste, că statele românești au fost obligate să recunoască superioritatea Porții Otomane (relația suzeran-vasal se întâlnește și în alte părți ale continentului). Dar cu toate îngrădirile, cu toate pierderile teritoriale, cele două state românești și-au continuat existența și pe teritoriul lor s-a putut trece, prin voința și acțiunea celor mai largi clase și categorii sociale, la unirea lor în 1859 și constituirea statului național unitar în 1918...

În condițiile în care multe secole hotarele țărilor din această zonă se deplasau rapid și se desființau chiar... noi am avut acea putere de a rămîne, de a rezista stînd în calea tuturor agresiunilor, de a ne permanentiza existența, ajutîndu-i și pe alții atunci cînd a fost cazul.

Îndeobște atenția noastră s-a fixat multă vreme numai asupra marilor evenimente istorice, cum ar fi bătălia de la Posada 1330, bătălia de la Vaslui 1475, unirea săvîrșită de Mihai Viteazu în 1600, revoluția lui Tudor Vladimirescu din 1821, revoluția de la 1848, Unirea Principatelor, războiul de independență, formarea statului național român unitar la 1918, insurecția de la 23 august 1944 etc. Ceea ce este firesc. Dar, totodată, trebuie înțeles că istoria nu se poate rezuma la marile momente de vîrf, că acestea nu sînt rezultatele întîmplării ori ale unei influențe din afară, ci sînt incununările

concrete ale unor profunde procese interne de dezvoltare.

Pentru a releva mai viguros ideea continuității poporului nostru este nevoie să evidențiem deci, mai insistent, procesul creării instituțiilor, organizarea administrativă, crearea structurilor în toate domeniile vieții economico-sociale...

Ca să redăm în tot relieful său ideea de continuitate trebuie să ne fundamentăm argumentația și pe faptul că existența politică a românilor a fost neîntreruptă, chiar dacă în unele etape am fost îngrădiți ca suprafață, ca suveranitate, dar niciodată desființați. Trebuie să avem în vedere totalitatea teritoriului românesc, deoarece realitatea noastră istorică s-a desfășurat în cuprinsul lui fără nici o întrerupere.

O altă direcție a demonstrației vizează în mod nemijlocit creația de cultură românească veche. Este absolut necesar ca, vorbind despre manifestările acestei culturi — mă gîndesc la cronici, la didahiile lui Antim Ivireanu, la scrierile marelui umanist Nicolae Olahus, la cîntările lui Matei Basarab și Vasile Lupu, la lucrările lui Dimitrie Cantemir, la cultura brîncovenească — să scoatem în evidență ideea că valorile create pe acest pămînt de-a lungul vremurilor ne aparțin în întregime, că ele au o motivație românească, că făuritorii lor sînt români, că expresiile lor artistice, literare, științifice, sînt românești și toate acestea în condițiile în care se înscriu specific, original, în peisajul culturii europene.

Același lucru este valabil și în ceea ce privește prezentarea personalităților pe care le-a produs istoria noastră în diferite etape ale ei... Căci locul lui Basarab Intemeietorul, Dragoș, Bogdan, Alexandru cel Bun, Mircea cel Bătrîn, Iancu de Hunedoara, Vlad Țepeș, Ștefan cel Mare, Neagoe Basarab, Radu de la Afumați, Petru Rareș, Mihai Viteazu, Constantin Brîncoveanu, Dimitrie Cantemir, sau al lui Grigore Ure-

che, Miron Costin, Ion Neculce, Horia, Cloșca, Crișan, Pinteza Viteazu, Tudor Vladimirescu, este de drept în istoria românilor și pentru faptul că ei înșiși și-au recunoscut și afirmat apartenența de neam, românească, luptînd pentru împlinirea năzuințelor lor.

„Continuînd cu secolul al XIX-lea, ne reamintim de țelurile majore ale poporului român, restaurarea suveranității și independenței sale depline... Evoluția politică, urmîrind în final unirea tuturor teritoriilor românești, realizată în 1918 prin lupta și voința liber exprimată a întregului popor român, și înfăptuirea unor reforme burghezo-democratice cerute de progresul economico-social, înseamnă manifestarea, în coordonatele manifestărilor românești a celor două mari idei motrice ale istoriei europene a sec. XIX-lea, înnoirea în sens democratic, a vieții politico-sociale și formarea statelor naționale unitare.

„Fără îndoială că o atenție deosebită în această suită de argumente trebuie acordată epocii moderne și contemporane... Prin victoria de la 23 august... s-a deschis epoca socialistă, epoca în care marile aspirații naționale — unitatea, independența, demnitatea și-au aflat împlinirea pleneră, au dobîndit garanția materială și morală a forței întregului popor... Aceasta este incununarea firească a unui proces istoric milenar, consacrată de tăria și voința neștirnută a poporului român care, de-a lungul multor secole, a găsit în el însuși, capacitatea de a-și păstra ființa, de a-și apăra cu sabia și condeiul drepturile inalienabile la demnitate în rîndul celorlalte popoare ale lumii“.

Da, putem spune și noi cu o îndreptățită și legitimă satisfacție că noi, întotdeauna am fost aici, pe întinsele și frumoasele plaiuri românești, la noi acasă.

Redacția

Lucrarea mîntuirii

„Hristos a fost fără păcat, dar Dumnezeu L-a făcut să poarte păcatele noastre, pentru ca noi, în unire cu El, să purtăm neprihănirea lui Dumnezeu”. 2 Cor. 5,21 (Tr. engl.).

În dispensațiunea Vechiului Testament, cît și în aceea a Noului Testament, scriitorii Bibliei au folosit diferiți termeni teologiei pentru a exprima același Adevăr, aceeași Cale, Același Mîntuitor. Apostolul Pavel, folosindu-se de declarația făcută de Habacuc (cap. 2,4 u.p.), deschide creștinului de azi perspectiva mîntuirii prin cuvintele: „Evanghelia descoperă cum a pus Dumnezeu pe oameni într-o poziție dreaptă cu El; și aceasta numai prin credință, de la început pînă la sfîrșit. După cum declară și Scriptura: Acela care este pus într-o poziție dreaptă cu Dumnezeu prin credință, va trăi” (Rom. 1,17. Tr. Engl.). Aceasta este de fapt doctrina despre îndreptățirea prin Credință pe care Apostolul Pavel, prin excelență, o tratează pe larg în epistolele către Romani și Galateni, și despre care noi spunem că este vestirea întregitei solii. Și fiind atît de importantă pentru noi, dorința unanimă este să fie cunoscută și înțeleasă. Unii ar putea începe studiul acestui subiect folosindu-se de o definiție lexică și tocmai în această metodă vor descoperi un drum presărat cu dificultăți, riscînd să cadă în confuzie și să-l părăsească cu dezamăgire ca pe un subiect prea greu. Nu pot pricepe deosebirile foarte fine și apropiate dintre expresiile îndreptățirea atribuită și cea împărțită, justificare, sfințire, etc. De altfel ceea ce interesează este acțiunea pozitivă a mîntuirii care nu trebuie să fie legată atît de mult de niște termeni teologiei, cît de rezultatele fericite oferite celui păcătos.

În scopul acesta îmi propun o cale mai simplă, care să fie în același timp și biblică, relatînd cele ce spune Dumnezeu și Domnul Isus Hristos despre acest subiect, fără a mă apropia de Biblie cu o terminologie deja fixată.

Prima întrebare pe care mi-o pun, nu este: ce este îndreptățirea și ce este credință, ci „cum pot fi mîntuiți? Adevărul care iese imediat în evidență cînd deschid Sfînta Scriptură este acela că Dumnezeu iubește pe toți fiii Săi și dorește ca fiecare să fie salvat. Pornind de la această constatare semnifi-

cativă, trebuie să așteptăm ca El să facă drumul mîntuirii cît mai clar posibil. Și constatarea mea este că toate adevărurile necesare în asigurarea mîntuirii noastre sînt tot așa de clare, pe cît de clară este lumina în miezul zilei.

Biblia își începe istoria ei sacră cu un Dumnezeu înfinit de bun, Care a făcut un pămînt desăvîrșit și a așezat pe el o familie desăvîrșită. Partea tristă a acestei istorii este apariția unei puteri potrivnice lui Dumnezeu, Lucifer, care prin intermediul șarpelui, ispitea pe Adam și Eva ca să fie neascultători față de Creatorul lor și să rupă legătura cu El.

După căderea în păcat, Dumnezeu încearcă să restabilească legătura ruptă dintre El și Adam, dar Satana se străduiește prin toate mijloacele să-l țină sub puterea sa. Și pentru că Dumnezeu spune despre El că „Eu sînt Cel ce Sînt”, și pentru că El a creat pe Adam ca pe o ființă liberă, din punct de vedere moral, „Stăruința” este singura Sa metodă de atragere. Și ființa creată de El „alege” pe cine să urmeze: pe una din cele două puteri spirituale existente (Fapt. 26,18). Astfel unul din elementele de bază în Planul de Mîntuire este „alegera”. Nimeni nu trebuie să fie pierdut. Ori cine se va pierde, va fi pentru că n-a vrut să fie mîntuit, deși a avut toate perspectivele.

Al doilea adevăr pe care trebuie să-l reținem, este acela că Dumnezeu nu cheamă pe cineva să-I urmeze și să nu-i spună clar ce înseamnă acest lucru. Prin Moise și întreaga galerie de profeți și slujitori ai Săi, El a instruit pe poporul Său cum să trăiască după voia Sa, descoperindu-i ce era și ce nu era permis să facă. Legea nu era arbitrară și plină de restricții ci reflecta propriul Său caracter. Numai acele atitudini erau acceptate care erau în armonie cu caracterul lui Dumnezeu. Preceptele Legii morale cereau: „Fiți asemenea lui Dumnezeu”. Numai păcatul avea să facă purtarea și atitudinea contrară caracterului lui Dumnezeu și de aceea trebuia părăsit.

Teologia mîntuirii în V. Testament este exprimată foarte simplu. Scriitorii V. Testament au evitat să folosească argumente și expresii teologice și filozofice și s-au concentrat să exprime acțiunea mîntuirii în practici religioase.

Celor din vechime, ca și nouă credincioșilor de azi, Dumnezeu nu le cerea imposibilul. Puterea divină le-a ajutat să trăiască o viață drept credincioasă. Prin profetul Ezechiel (cap. 36,26-27) Dumnezeu le promisese: „vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele”, pentru că „vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou...”.

Termenul „îndreptățire” din Noul Testament apare în Vechiul Testament definind ce „este drept în conformitate cu caracterul lui Dumnezeu, exprimat prin Legea Celor Zece Porunci, iar cuvîntul „credință” (Hab. 2,4) prin „credincioșie”, „statornicie”, „stabilitate”. Astfel dar, mijlocul de mîntuire în V. Testament era același și în Noul Testament inclus în cuvintele „îndreptățirea prin credință”, dar folosindu-se alți termeni sinonimi. El a stabilit un mijloc foarte simplu de mîntuire, a oferit toate informațiile necesare și a fost gata și binevoitor ca să mîntuiască pe credincioșii Vechiului Testament așa cum este și azi pentru noi.

Cineva ar putea spune că s-a discutat în Vechiul Testament Planul de Mîntuire dar că s-a omis să fie adus Isus Hristos în centrul acestei discuții. Părerea aceasta este doar aparentă. Iehova Vechiului Testament nu este numai Dumnezeu Tatăl, ci și Domnul Hristos. Vechiul Testament nu face distincție între cei doi decît numai atunci cînd este vorba de prevederile mesianice. Hristos, a cărui existență veșnică este ca și aceea a Tatălui, a fost mijlocul de legătură dintre Dumnezeu și creatura Sa. Astfel, în Eden, Domnul Hristos a descoperit, după păcătuire, lui Adam și Eva, Planul de Mîntuire. Domnul Hristos L-a instruit pe Moise și i-a dat Legea pe Sinai. El a vorbit prin toți profeții Vechiului Testament.

Cei care studiază învățăturile Domnului Hristos redat prin Evangheliile, trebuie să țină seama de preexistența Sa, întrucît Domnul Hristos este „Dumnezeu adevărat, fiind de aceeași natură și ființă ca și veșnicul Tatăl”.

Dar ceva foarte minunat a apărut în vremea Noului Testament. La timpul cuvenit (Gal. 4,4) a doua Persoană a dumnezeirii, a luat asupra-Și... trup omenesc.

Cuvîntul care era „cu Dumnezeu” și „era Dumnezeu” și prin care „toate lucrurile au fost făcute” S-a „făcut trup și a locuit printre noi” (Ioan 1,1,3,14).

De ce a ales Dumnezeu o asemenea cale? Era lucrul acesta necesar în Planul de Mîntuire? Trecător fiind, păcătosul nu putea

să pătrundă taina aceasta, totuși unele aspecte ale lui au fost descoperite în Sf. Scripturi. Iosif a fost anunțat de venirea lui Mesia. „...El va mintui pe poporul Lui de păcatele sale“ (Mat. 1, 21 u.p.). Cum avea să fie făcut lucrul acesta? Sf. Scriptură ne înfățișează câteva aspecte astfel: „Dar pe Acesta, Care a fost făcut pentru puțină vreme mai pe jos decât îngerii“, adică pe Isus, Îl vedem încununat cu slavă și cu cinste, din pricina morții, pe care a suferit-o: pentru ca prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți“. (Evr. 2,9). Păcătosul era sortit să moară pentru păcatul său. Dar „Hristos a murit pentru păcatele noastre“ (1 Cor. 15,3). „Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi“ (Rom. 5,8). Aceasta este calea cea simplă pe care scriitorii Bibliei au ales-o ca să prezinte doctrina despre ispășire, pe care unii o pot complica, fără rost.

Moartea lui Hristos asigură pe credincioși că datoria pentru păcatele lor a fost plătită, că iertarea deplină și gratuită este oferită cu condiția ca ei să aleagă calea mărturisirii păcatelor lor și a urma calea lui Dumnezeu. În același timp, moartea lui Hristos a devenit o putere stimulatorie. Când credinciosul constată că a dat Isus pentru mântuirea sa și că a suferit, inima sa plină de mândrie se înmoaie și îndărătnicia sa cedează.

Astfel, când „împlinirea vremii a sosit“, elementul cel nou introdus în Planul de Mântuire, n-a fost altceva decât sosirea pe pământ a lui Mesia, anunțat cu mult timp înainte de profeți și stabilit în slujbele sacrificiale ale Sanctuarului. Acesta era Mesia, pe Care ei trebuia să-L recunoască, Mesia pe Care Dumnezeu L-a promis. Pentru mulți iudei lucrul acesta a fost o problemă. Isus arăta atît de comun și venea dintr-o familie atît de neînsemnată încît nu răspundea așteptărilor și concepțiilor lor cu privire la Mesia.

Fără îndoială, acesta era Isus și El a dat suficiente dovezi că era venit de la Dumnezeu. Faptul determinant era acela ca ei să creadă. Iudeii credeau în Dumnezeu dar aveau ei să creadă și în Isus-Mesia? Isus spunea ucenicilor: „Cine crede în Dumnezeu, crede și în Mine“ (Ioan 14,1). În discuția cu Nicodem, Isus a introdus elementul cel nou apărut prin venirea Sa: „...Oricine crede în El (în Fiul Omului) să nu piară, ci să aibă viața veșnică“. (Ioan 3,16). Credința în Mesia însemna ceva mai mult decât o acceptare intelectuală a identității Sale. Credința mîntuitoare este angajamentul deplin de a face ceea ce spune Mesia. A crede în Isus înseamnă a-L primi pe El în calitatea Sa, și a urma învățăturile Sale. Credința mîntuitoare nu este ceva obscur și nedefinit, o substan-

ță magică, ci o experiență de încredere și ascultare. Când temnicerul a întrebat pe Pavel și Sila ce trebuie să facă pentru ca să fie mîntuit, el a primit răspunsul: „Crede în Domnul Isus și vei fi mîntuit“ (Fapte 16,30-31). Parafrazate aceste cuvinte ar putea fi exprimate astfel: „Primește pe Isus Hristos ca Mîntuitor al vieții tale și urmează-L în totul pe El“.

Ne-am pronunțat de la început că nu vom începe cu definiții, dar studiind adevărurile Bibliei am ajuns să vedem că definiția credinței isvorăște din chiar faptele vieții. Credința se ridică, se desprinde de misticismul teologic astfel încît cei educați ca și cei simpli s-o poată înțelege și experimenta.

Să ne oprim o clipă și asupra celor două epistole Romani și Galateni, amintite la începutul articolului și care se ocupă cu îndreptărea prin credință, mai mult decât oricare alte cărți ale Bibliei. Există un motiv pentru această evidențiere specială: și acest lucru trebuie înțeles dacă cineva vrea să pătrundă cum se cuvine solia apostolului Pavel transmisă prin aceste importante cărți ale Noului Testament. Ca mare apostol al Neamurilor, Pavel a prezentat păgînilor simplitatea Evangheliei. Mesia venise, așa cum fusese profetizat, trăise printre oameni, fusese crucificat, înviase și se înălțase la cer. Păcătoșii trebuia doar să-și recunoască păcatele și să-L accepte pe El ca Domn în viața lor.

Dar partida creștinilor iudaizanti s-a opus acțiunii apostolului Pavel. Ei pretindeau ca noii convertiți dintre neamuri să țină rînduiele iudaice, inclusiv circumciziunea, pentru că aceasta era singura lor speranță de a fi primiți de Dumnezeu. N-ar fi fost nici o discuție între ei dacă ar fi cerut ca noii convertiți să țină Legea Morală, pe care Domnul Hristos o dăduse ca pe o reflecție a caracterului Său. Dar ei pretindeau ca aceștia să țină legea ceremonială, cu toate sacrificiile și sărbătorile care indicau spre venirea lui Mesia. Deoarece Mesia venise, toate acestea își pierduseră însemnătatea. Mai mult chiar, acești creștini iudaizanti pretindeau ca legile iudaice să fie ținute după interpretarea dată de rabini. Ei susțineau că numai așa poate cel credincios să fie îndreptățit.

Iată deci că este necesar să aducem o definiție a îndreptării în contextul concepției iudaice, așa cum o credeau și o propovăduiau ei. Iudeii susțineau că o asemenea îndreptărire se poate căpăta prin fapte, prin ascultarea tuturor prescripțiilor legilor iudaice. Combătind învățătura lor, apostolul Pavel a spus: „Totuși, fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit, prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos, am crezut și noi în Hristos Isus, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința în Hristos, iar nu prin faptele Legii:

pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii“ (Gal. 2,16).

Din cauza deselor discuții, apostolul Pavel a fost nevoit să spună adesea mult mai mult despre acest subiect decât era necesar tocmai ca să le arate „că singura acceptare a lui Mesia, înseamnă „Credința lor și în Isus Hristos“. Aceasta înseamnă o viață consacrată în totul lui Hristos. Descriind propria sa viață de credință, apostolul Pavel declara: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine“ (Gal. 2,20).

În argumentația folosită de apostolul Pavel în epistola către Romani, el se ocupă mai de aproape de situația iudeilor și a neamurilor. Toți, fie Iudei sau Neamuri trebuie să primească pe Mesia. Toți au păcătuit și au nevoie de Dumnezeu și prin primirea lui Mesia ei sînt socotiți îndreptățiti (Rom. 5,1). Viața lui Hristos de strictă ascultare (versul 19) și moartea Sa (versul 8) au pregătit calea păcătosului de a fi primit de Dumnezeu. El discută aici și despre viața de credință argumentînd creștinilor veniți dintre iudei că prin faptele legii, adică prin îndeplinirea prescripțiilor feburilor legi iudaice, nimeni nu putea fi îndreptățit. Lucrul acesta era interpretat de Iudei ca fiind o slăbire a legii și o îngăduință spre păcat. Dar apostolul Pavel a fost categoric: „Ce vom zice dar? Să păcătuiam mereu, ca să se înmulțească harul? Nicidecum...“ (Rom. 6,1,2). „Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului“ (Rom. 6,6). Este deci clar din acest răspuns că în nici un caz apostolul Pavel n-a presupus desființarea Legii Morale.

În continuare apostolul Pavel atrage atenția la un element important în viața de credință. Viața de credință este o viață de biruință. „Căci păcatul nu va mai stăpîni asupra voastră, pentru că nu sînteți sub Lege, ci sub har“ (Rom. 6,14). Trîind sub Lege înseamnă a încerca să fii îndreptățit prin lege în afară de credința în Isus, și aceasta nu asigură puterea necesară.

Acest factor al biruinței prin Isus Hristos în viața de credință apostolul Pavel îl dezvoltă mai departe amintind propria sa experiență în iudaism, înainte de a găsi și a primi pe Mesia. „Odinioară, fiindcă eram fără Lege trăiam; dar cînd a venit porunca, păcatul a înviat, și eu am murit (Rom. 7,9). Intrînd sub convingerea Duhului Sfînt, apostolul Pavel dorea să trăiască o viață morală dreaptă. Dar el n-a obținut succesul așteptat. El se mărturisește:

„Căci nu știu ce fac; nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc” (Rom. 7,25). La urmă, în disperarea sa, strigă amărît: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Rom. 7,24 p.p). Iată care cred eu, a fost argumentul de bază cu care voia să facă pe Romani să înțeleagă erezia creștinilor iudaizanți.

Ce minunat dispăre înfringerea din viața celor credincioși și este înlocuită cu biruința prin puterea lui Hristos, în care au îndepărtat faptele firii și le-au înlocuit cu cele ale Duhului (Rom. 8,1). Și din nou se întoarce la gândul că despărțit de Hristos, păstrarea Legii morale este imposibilă: „Fiindcă umblarea după lucrurile firii pămîntesti este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu; căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună...” (Rom. 8,7). Descriind viața cea nouă a Spiritului aceluia care sînt îndreptățiți prin credință, apostolul Pavel continuă: „Dacă trăiți după îndemnul ei, veți muri; dar dacă prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi (v. 13).

Astfel, apostolul Pavel dă proporție promisiunii făcută de inger... „El (Isus) va mîntui pe poporul Lui de păcatele sale” (Mat. 1,21). Nu numai că Isus a dispus ca păcatul să fie iertat, dar El a dispus ca păcătoșul să scape și de sub puterea păcatului. Cînd îndreptățirea vine prin credință, atunci printr-o accepțiune deplină a Domnului Hristos ca Mîntuitor personal și printr-o relație personală cu El, primim putere asupra păcatului, putere care vine de la Duhul Sfînt, a treia persoană a Dumnezeirii. Aceasta este tema dezbătută de apostolul Pavel în Romani capitolule 6,7 și 8.

Iată ce vrea să spună expresia: „îndreptățirea prin credință”, expresia care exprimă acțiunea mîntuirii. Se poate descrie actul mîntuirii, și cu alți termeni și chiar așa au făcut scriitorii Bibliei. Și dacă cineva dintre noi întîmpină dificultăți în a face deosebirea dintre îndreptățirea atribuită și îndreptățirea împărțită, să nu se înspăimînte pentru că mîntuirea sa nu depinde de abilitatea de a distinge sensul acestor termeni. Indrumările oferite de Biblie, pentru mîntuirea noastră sînt simple. Din păcate, complicăm adesea ceea ce Dumnezeu a simplificat. Cei care au fost încurcați de îndrumările greșite, să se întoarcă la Biblie; ei înșiși să citească istoria cea simplă a mîntuirii și să se încreadă în iubirea lui Dumnezeu, în iertarea și puterea Sa.

Cum a prezentat Domnul Hristos „îndreptățirea prin Credință”?

Domnul Isus n-a complicat adevărul; El l-a făcut clar ca lumina zilei. El știa că ascultătorii Săi vor beneficia de învățăturile Sale în măsura în care El va folosi termenii înțeleși de ei. El trebuia să pre-

zinte mijlocul de salvare al păcătoșului atît de simplu, încît și cel mai simplu dintre ei să poată spune: „Văd drumul care duce intr-acolo: pot fi și eu mîntuit”.

Una din căile cele mai potrivite ale lui Isus în prezentarea adevărului, era folosirea parabolilor. Acestea erau greu de uitat și fixau adînc în minte adevărurile enumerate. Prin intermediul lor, Domnul Hristos a prezentat în chip magistral doctrina despre „îndreptățirea prin Credință”, fără a folosi vreodată această expresie. Iată aspectele învățăturii Sale despre acest lucru:

1. Dumnezeu își iubește creatura Sa; o caută și se bucură atunci cînd ea ascultă glasul Său. (Luca 15,1-32).

Cugetați la neliniștea păstorului cînd, numărîndu-și turma descoperă că o oaie s-a pierdut! Păstorul, fără să se mai gîndească la sine, se avîntă în hățișul întunecos al colinelor ca să caute oaia pierdută și neajutorată. Și o caută pînă o găsește incurcată într-un tufiș și o aduce în siguranța staulului.

Iubirea divină a intervenit pentru salvarea celui păcătos. Și cînd Păstorul găsește oaia pierdută, pierdută în singurătate, înstrăinată și flămîndă, El o îmbrățișează cu brațele Sale, o atrage la pieptul Său, ca să simtă iubirea și căldura prezenței Sale. Poate vreo altă parabolă să prezinte cu o mai mare claritate adevărul că „salvarea nu vine datorită faptului că noi l-am căutat pe Dumnezeu, ci pentru că Dumnezeu ne-a căutat pe noi”?

2. Singura cale prin care cineva poate fi mîntuit, este de a renunța cu desăvîrșire la mîndria sa, să recunoască faptul că nu depinde de nici o dreptate proprie și că este întrutot dependent de îndurarea și harul lui Dumnezeu (Luca 18,9-14).

Doi închinători s-au prezentat la Templu: fariseul și vameșul. Primul, asemenea lui Cain, era satisfăcut de sine și egocentrist. El nu era conștient de starea decăderii sale spirituale. El se considera drept. Cu o vădită mîndrie, în treizeci de cuvinte, incluzînd ne-lipsitul „eu”, își enumără virtuțile sale.

Prin contrast, vameșul, asemenea lui Abel, a recunoscut că singura lui speranță în salvarea sa se află în Dumnezeu și în îndurarea Sa. Rugăciunea lui a fost foarte scurtă: doar șase cuvinte. Și Domnul Hristos a adăugat: „Omul acesta a plecat acasă socotit neprihănit” (îndreptățit). În aceste cuvinte Isus a subliniat că îndreptățirea de sine nu are nici un merit. Cineva poate fi împăcat cu Dumnezeu numai prin harul divin. Vinovăția nu poate fi înlăturată prin fapte bune. Credinciosul poate să fie îndreptățit numai atunci cînd își simte starea lui păcătoasă și apelează la Dumnezeu pentru îndurare.

În parabola celor doi datornici (Mat. 18,12-35) se ilustrează datoria

enormă pe care cineva o are față de Dumnezeu, încît nu-I poate plăti niciodată. În parabolă, datoria este evaluată la zece mii de talanți și pentru că datornicul nu-și poate onora obligațiile sale, este iertat. Interesant și de neconceput a fost faptul că cel iertat n-a înțeles că mîrînimia îl obliga să-și schimbe viața, iertînd și el la rîndul său datornia altora. El s-a purtat cu asprime cu unul din datornicii săi și stăpînul și-a retras imediat iertarea acordată. Iertarea este oferită prin har, dar nu fără condiții. O învățătură principală în această parabolă este și faptul că cel credincios stă sub condamnarea Legii călceate. El nu se poate salva pe sine și pentru acest motiv a venit Domnul Hristos în această lume, îmbrăcînd dumnezeirea Sa în haina omenească, și oferind viața Sa, „Cel drept pentru cei nelegiuîți”. El S-a dat pentru păcatele noastre și pentru fiecare suflet El oferă iertarea solicitată.

3. După ce a răspuns la iubirea lui Dumnezeu, păcătoșul este încă dependent în totul de harul divin. Titlul său pentru cer și destoinicia sa pentru el, ambele își găsesc izvorul în Dumnezeu. Acest adevăr este scos în evidență în parabola Fiului risipitor și aceea cu haina de nuntă.

Priviți pe Fiul risipitor pe drumul întoarcerii sale. Mergea cu capul plecat, flămînd, ruinat financiar și îmbrăcat în zdrențe. Aflîndu-se într-o situație tragică, el nu avea posibilitatea să facă vreo schimbare. Dar despre un lucru era sigur: tatăl său îl iubea încă.

Pînă la urmă, fără putere, tremurînd, murdar, cu hainele zdrențuite, fiul risipitor, se apropia de casa părintească. Și cînd se găsea încă destul de departe tatăl l-a zărit venind: „I s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui, și l-a sărutat mult” (Luca 15,20). Ce iubire sublimă de tată! Totul este uitat într-o clipă: totul este iertat: toate drepturile sale legitime sînt restabile pentru fiul răgăsit. După aceea, adunîndu-și slugile, tatăl a mers și mai departe în dragostea sa insondabilă. El n-a îngăduit ca aceștia să vadă cu ochii lor mizeria în care se găsea fiul său și de aceea s-a dezbrăcat pe sine de mantaua cu fireți de aur și a aruncat-o pe umerii fiului. Atunci fiul și-a dat seama că este din nou membru al familiei cu drepturi depline. Trecutul său se spulberase. În mod simbolic tatăl l-a îmbrăcat cu îndreptățirea atribuită. La ce se aștepta acum tatăl? La conlucrarea fiului său. Numai atît!

În parabola cu haina de nuntă (Mat. 22,1-14) sînt subliniate cîteva aspecte ale doctrinei despre îndreptățirea prin credință care nu sînt amintite în parabola cu fiul risipitor. În timp ce se scoate în evidență mîrînimia și iubirea regelui, de a pune la dispoziția musafirilor

bucatele cele mai alese și haina cea mai scumpă, se mai arată de asemenea că îmbrăcarea hainei nu este facultativă ci obligatorie. Ceva foarte important se cere de la musafiri: — ei trebuie să se convingă că au nevoie de haină și să se simtă bucuroși a o îmbrăca. În parabolă, regele vine în sala de ospăț ca să vadă și să ureze oaspeților bun venit. În timpul acesta zărește ca unul dintre musafiri a intrat, înăuntru fără să îmbrace haina de nuntă, pusă la dispoziție cu atita măriniție. Imediat este întrebat: „Prietene!”, cum ai intrat aici fără să ai haina de nuntă? Haina era la dispoziție. Invitatul avea posibilitatea s-o îmbrace, dar a refuzat în mod deliberat. Nu este de mirare că atunci când a fost întrebat asupra motivelor care l-au determinat să facă așa, n-a putut răspunde nici un cuvânt. Nu avea nici o scuză, dovedind prin aceasta că nu merita să ia parte la festivitatea organizată.

„În această parabolă haina de nuntă reprezintă caracterul pe care trebuie să-l aibă toți cei invitați la nuntă... El este îndreptățirea lui Hristos, caracterul Său nepătat, care prin credință este atribuit tuturor aceluia care îl primesc pe El ca Mintuitor personal...”.

Haina îndreptățirii lui Hristos atrage după sine transformarea caracterului. Isus a venit să salveze pe credincios din păcat și nu în păcat (Mat. 1,21). El iartă păcatul, dar în același timp ne curățește de orice fel de nelegiuire (1 Ioan 1,9). El a venit să îndepărteze păcatele noastre (1 Ioan 3,5). El a venit să facă posibil, pentru cel credincios, să trăiască în armonie cu voința Sa, exprimată prin Legea Sa. „Printr-o ascultare desăvârșită Hristos a făcut posibil ca fiecare ființă omească să asculte de Legea lui Dumnezeu”.

„Când ne supunem lui Hristos, inima noastră se unește cu inima Lui, voința noastră se confundă în voința Lui, mintea noastră se face una cu mintea Lui, cugetele noastre sînt robite Lui; atunci noi trăim viața Lui. Aceasta însemnează a fi îmbrăcați cu haina îndreptățirii Lui. Atunci Domnul privește asupra noastră și vede, nu haina de frunze de smochin, ci propriul veșmint al dreptății Sale, care este de fapt o desăvârșită ascultare față de Legea lui Dumnezeu”.

Parabola cu haina de nuntă ne arată clar că dacă cineva vrea să trăiască într-o atmosferă cerească, lipsită de păcat, trebuie să îmbrace haina îndreptățirii lui Hristos, care este ascultarea de El. Biruința deplină asupra păcatului este ținta supremă; un caracter asemenea lui Hristos, trebuie să fie ținta credinciosului...!

Fără îndoială, ținta este înaltă, dar nimeni nu trebuie să se descurajeze. Când fiul risipitor s-a întors acasă pocăit, tatăl i-a aruncat pe umeri o haină scumpă. Pentru

fiecare invitat la nuntă, s-a prevăzut o haină. Și Dumnezeu asigură haina îndreptățirii lui Hristos. Credinciosul nu poate ciștița mîntuirea prin propriile sale merite; el nu-și poate schimba inima: el nu poate prin sine însuși asculta de poruncile lui Dumnezeu, dar Dumnezeu face lucrul acesta, și-i asigură credinciosului puterea necesară. El „greifează” o inimă nouă în pieptul credinciosului și îi oferă har pentru dezvoltare. Cum este posibil?

4. Când păcătosul primește pe Hristos în viața sa, puterea supranaturală combinată cu voința sa, vor transforma caracterul. Lucrul acesta este ilustrat în parabola cu Semănătorul (Mat. 13,1-9).

Cînd Semănătorul a aruncat sămînța din sacul său, unele dintre ele au căzut lingă drum, într-un pămînt bătătorit, altele au căzut pe locuri stîncoase, unde se găsea o pojghiță subțire de pămînt: unele au căzut între spini și altele pe un pămînt bun, cultivabil.

Cuvîntul lui Dumnezeu este sămînța. Ea a fost semănată în toate solurile de inimi. În unele cazuri ea a produs efecte mici: în altele, efecte temporare; dar de multe ori ea a produs efecte dinamice. Sămînța este aceeași; pămîntul în care cade sămînța este diferit. Sămînța Cuvîntului lui Dumnezeu, ca și sămînța din lumea naturală, poate fi mică și inexpresivă, în aparență, dar ea are viață într-însa. În fiecare poruncă și în fiecare făgăduință a Cuvîntului lui Dumnezeu există o putere, viață însăși a lui Dumnezeu, care face ca porunca să poată fi împlinită și făgăduința realizată. Primind prin Credință Cuvîntul lui Dumnezeu, credinciosul primește însăși viața și caracterul lui Dumnezeu”.

Dumnezeu se îngrijește de sămînța: El asigură viața și puterea. Partea noastră este aceea de a conlucra cu El, primind sămînța în inimă și asigurînd climatul necesar ca ea să crească. Primește în suflet sămînța nepieritoare a Cuvîntului și ea va forma un caracter și o viață asemănătoare caracterului și vieții lui Hristos. Poate credinciosul să-și dezvolte un caracter asemenea aceluia al lui Hristos prin propriile sale eforturi? Nu! Sămînța este a lui Dumnezeu; puterea este a Lui. Și îndreptățirea este a Lui și care lucrează în viața credinciosului prin Duhul Sfînt. „Evanghelia... este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede (Rom. 1,16). Cînd un suflet primește pe Hristos, el primește și puterea de a trăi viața lui Hristos.

Aceleași adevăruri sînt enunțate și în parabola aluatului (Luca 13, 20-21). Aluatul este o putere introdusă din afară, dar ea lucrează din lăuntru. Și numai dacă este amestecat în conținut, începe să lucreze, încet dar cu putere, pînă cînd întreaga frămîntătură este transformată. Tot așa este și cu harul lui Dumnezeu. În toți cei care se vor

supune Duhului Sfînt, se va zări un nou privilegiu de viață... Puterea regeneratoare trebuie să vină de la Dumnezeu. Schimbarea aceasta trebuie făcută numai prin Duhul Sfînt. Sigur, asemenea aluatului, Duhul Sfînt folosește Cuvîntul ca să transforme cugetele, să schimbe înclinațiile, să înmoaie trăsăturile aspre ale caracterului, să dezvolte noi motive, să implanteze noi valori și să creeze dorințe noi pentru sfințenie. Natura omească este unită astfel cu natura divină.

Schimbări spectaculoase au loc în viața aceluia care colaborează cu Duhul Sfînt. „Lucrurile pe care le-au urit altă dată, acum le iubesc, și cele pe care altădată le-au iubit, acum le urăsc. Mîndria și egoismul devin slabe și de mică valoare în inimă. Vanitatea și mîndria se transformă în seriozitate și modestie. Bețiul devine cumpătat și libertinul curat. Obiceiurile păcătoase sînt părăsite”.

Aceasta este Îndreptățirea prin credință. Ea este o schimbare supranaturală îndeplinită de Dumnezeu, dacă credinciosul conlucrează cu El. Această încredere, această angajare de conlucrare în gîndire, în simțiri și înfăptuiri se numește credință. Nu în zadar spunea apostolul Pavel: „Unde este dar pricina de laudă? S-a dus; prin ce fel de lege? A faptelor? Nu: ci prin legea credinței” (Rom. 3,27). Și în continuare: „Și voi, prin El, sînteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare, pentru ca, după cum este scris: „Cine se laudă, să se laude în Domnul” (1 Cor. 1, 30-31). Nu avem nici un motiv de înălțare de sine. Singura noastră speranță stă în îndreptățirea lui Hristos atribuită nouă și în această acțiune Duhul Sfînt va lucra cu noi și prin noi.

Astfel prin mijlocirea parabolilor — cele citeva amintite din multele care ne stau la dispoziție — Domnul Hristos a scos în evidență noile adevăruri ale salvării, fără a folosi termenul „îndreptățirea prin Credință”. În aceste parabole nu numai că Isus a gîndit cum poate fi cineva salvat ci a subliniat și faptul că păcătosul nu are la dispoziție decît viața aceasta în care să decidă ce trebuie să facă cu oferta lui Dumnezeu privind viața veșnică (Luca 16,26). Nu există o probă viitoare, o a doua schimbare. În viața aceasta avem ocazia să îmbrăcăm haina dreptății lui Hristos. Este singura noastră ocazie de a ne forma caracterul nostru pentru casa de sus pe care Isus a pregătit-o pentru cei ce ascultă de poruncile Sale.

Să cooperăm cu Dumnezeu în eforturile Sale pentru a ne pregăti pentru veșnicie. Noi putem fi slabi dar Isus... „poate să mîntuiască în chip desăvîrșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El...” (Evr. 7,25).

Pastor :
Alexe Constantin

S-a scris despre Diogene că ziua în amiaza mare, cu felinarul aprins, pe străzile Atenei căuta un „om“. Cîndva s-a căutat și pe străzile Ierusalimului un „om“, unul adevărat, care să facă ce este drept. În cele ce urmează am dori să prezentăm un „om“ printre oameni. Unii l-au considerat un sfînt alții o celebritate. Invidioșii susțineau că este un „idol al naivilor“ și voiau să-l doboare de pe soclu. Într-un timp se scria mult despre mitul, sau legenda „Profetului din pustiu“, așa cum l-a supranumit cineva.

Winston Churchill l-a numit „duhul de foc al omenirii“; Albert Einstein spunea că n-a mai întîlnit alt om, în viața căruia să fie atît de ideal unită bunătatea cu iubirea. Ștefan Zweig îl considera „un geniu al renunțării“; dr. Radim Kalfus îl caracteriza ca pe unul care „a trăit așa cum a vorbit“. Dr. Walter Raymond Beach prezintă istoria acestui om ca un exemplu modern de conducere divină. Rămîne să judecați dumneavoastră, stimați cititori, cine anume a fost el.

În ziua de 14 ianuarie 1975 s-au împlinit o sută de ani de la nașterea aceluia care a fost Marele Doctor al junglei africane, cel care și-a înscris numele în conдика de prezență a țerei noastre cu litere de aur: **ALBERT SCHWEITZER**. În întreaga lume s-au făcut comemorări și manifestații ca omagiu al acestei mari personalități a istoriei, centenarul său figurînd în calendarul de comemorări al UNESCO-ului.

Devenit popular după vîrsta de 78 ani cînd i s-a decernat Premiul Nobel pentru pace, majoritatea celor cari i-au auzit numele pînă atunci cunoșteau doar o infimă parte din multilaterală sa activitate. Unii au auzit numai de celebrul organist, alții cunoșteau pe muzicologul și comentatorul operelor lui I. S. Bach; teologii îl apreciau ca un bun exeget, care i-a dat persoanei Domnului Isus dimensiuni eschatologice; în filozofie era cunoscut ca un filozof al culturii, o altă categorie de inițiați știau de un scriitor Schweitzer, premiat în 1928 cu premiul Goethe pentru literatură; în domeniul construcției de orgi era bine cunoscut un alt Schweitzer, specialist în teoria reconstrucțiilor orgilor vechi; mai puțini îl cunoșteau pe medicul-misionar Schweitzer, plecat să ajute pe negrii din Africa Ecuatorială. Prea puțini știau pe vremea aceea că acești „maestri“ de fapt se contopesc într-o singură persoană, și că acea multilaterală și titanică muncă — cantitativă și calitativă — ar fi fost deajuns să facă celebri cel puțin 4-5 oameni în domeniile sus amintite.

La vîrsta de 27 ani avea două doctorate. Era profesor la teologia din Strassburg și concomitent la Conservatorul de Muzică. Devenit muzician desăvîrșit, a fost o vedetă mondială a artei interpretative la orgă, adăugînd la mijloacele cunoașterii teoretice și științifice, cu-

Un om printre oameni

„Căutați în piețe, dacă se găsește un om, dacă este vreunul care să înfăptuiască ce este drept“ Ieremia 5,1.

noașterea prin artă. Dar cu asemenea realizări cei mai mulți oameni se consideră pe culme. El, tînărul Albert Schweitzer s-a considerat doar la începutul drumului anevoios pe care și l-a ales. A rămîne doar în sfera „științei pentru știință“, sau a „artei pentru artă“ pentru Schweitzer echivala cu un eșec. În concepția sa adevărata misiune umană consta în faptul ca toată înțelepciunea, știința pe care a acumulat-o „să o transforme în conduită de viață și în fapte. Dacă pe culmea cunoașterii, deci la capătul cel mai îndepărtat al activității intelectuale, nu răsare dragostea de viață și de om, atunci toată erudiția lumii, toată capacitatea minții nu valorează nimic. Dacă omul cult nu devine prin această calitate un om, atunci el nu e cult, și poate, nici om... Albert Schweitzer a căutat să fie om, căutînd omul... Filozofia, știința, arta, cultura i-au dictat să caute suferința și să lupte cu ea... Cultura și-a arătat roadele adevărate în faptă și atitudine umană față de semenii, — și aceasta a fost, desigur, treapta supremă, cea adevărată, și a filozofiei, și a științei, și a artei... Rezultatul absolut paradoxal al acestei vieți sublimе, este nu atît că Schweitzer a salvat de o boală înfiorătoare cîțiva africani, ci acela că s-a salvat pe sine, în ochii propriei sale conștiințe... Schweitzer reprezintă pe omul cult, care a descoperit un drum direct spre om, spre viață, spre un înțeles omenesc superior al culturii. Este, probabil, unul dintre foarte puținii care au trăit și au închis ochii împăcați cu sine... împăcați cu omul — și fericiți“.

Rîndurile citate aparțin lui Radu Popescu și au apărut într-o revistă centrală de largă popularitate cu ocazia morții lui Albert Schweitzer. Această sinteză realistă a importanței marelui umanist este dovada prețurii persoanei și a operei marelui doctor, de care se bucură în țara noastră.

Dar cum a ajuns Schweitzer să renunțe la o carieră atît de strălucitoare, declinînd-o în favoarea mizeriei și a suferințelor din jungla africană? În cartea „Viața și gîndirea mea“ el se destăinuie amin-

tindu-și de acea zi de Rusalii din anul 1896, cînd s-a trezit dimineța și simțindu-se copleșit de bucuria de a trăi, s-a gîndit că nu trebuie să considere ca fiind de la sine înțeleasă fericirea sa, ci trebuie să facă ceva în schimbul acestei fericiri. Și-a amintit de cuvintele Mîntuitorului din Marcu 8,35: „Căci oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei, o va mîntui“. În acea dimineată s-a hotărît ca pînă la vîrsta de 30 de ani să se ocupe temeinic de știință și de artă, pregătindu-se pentru slujbă, ca apoi să-și pună viața în slujba omenirii. Dar cum? Încă nu știa.

După opt ani, în toamna anului 1904 într-o zi găsi pe masa sa de lucru de la Colegiu o revistă a Societății Misionare. Vrînd s-o pună deoparte spre a-și începe munca, a deschis-o mecanic la un articol care purta titlul: „Nevoia Misiunii din Congo“. Autorul își exprima regretul că misiunea nu dispune de lucrători pentru a susține lucrarea din Gabon. Articolul s-a terminat cu un apel către cei „asupra cărora cade privirea Învățătorului“ să se ofere pentru această lucrare urgentă. În concluzie se spunea: „Bărbați și femei cari pot simplu să răspundă la chemarea Învățătorului: „Doamne iată-mă, trimite-mă!“ — aceștia sînt cei de care biserica are nevoie“. Tînărul Schweitzer a înțeles chemarea și s-a hotărît să-i dea curs. Și-a dat demisia și spre stupefacția părinților, a colegilor și a prietenilor, s-a înscris ca student la Facultatea de Medicină, ca să devină medic-misionar în Africa. Rectorul auzind de această hotărîre n-a vrut să-l înscrie pînă nu a obținut în prealabil avizul favorabil al medicului... psihiatru.

Tăria acestei vieți consta în renunțare. A renunțat la o carieră strălucită, la bani, la o viață tîhnită dintr-un oraș universitar european; și-a subordonat interesele sale personale unei idei de viață, unui apostolat dezinteresat, pus în slujba vieții și a apropielului aflat în suferință.

Oriunde se naște un ideal mareț, oriunde se nasc principii nobile personale, care conving sufletul la

renunțări liber-voite, acolo se nasc și oameni noi, oameni sfinți; nu asemenea pseudo-sfinților, ci oameni adevărați în carne și oase, cari acoperă total înțelesul noțiunii ebraice „kadasch”: pus deoparte, deosebit, sfânt.

După ce-a luat și cel de-al treilea doctorat, cel în științe medicale, și-a făcut bagajele și împreună cu tânăra lui soție, care i-a fost ani îndelungați asistentă medicală, și-a luat drumul spre Africa Ecuatorială, debarcând în satul Lambaréne, pe malul fluviului Ogowe.

Dar de ce voia să meargă în Africa neapărat ca medic? Ne-o dezvăluie chiar el însuși, când scrie: „De ce am vrut să devin medic? Pentru a putea munci renunțând la vorbe. Ani întregi mi-am îndeplinit cu bucurie sarcinile de profesor de teologie și de predicator. Dar noua mea activitate nu va mai consta în a VOREI despre religia iubirii, ci în a o practica”.

A urmat o activitate de 52 de ani petrecută — cu scurte întreruperi — în cea mai întunecată junglă, departe de civilizație și de cei dragi ai lui. A clădit barăci pentru spital, o leprozerie (din suma premiului Nobel); a construit școli, locuințe și o biserică, toate din fonduri proprii, adunate din onorariile concertelor de orgă, a drepturilor de autor și al înregistrărilor pe discuri. El însuși a trăit într-o voită sărăcie. Purta pantaloni simpli din pinză cu cămăși albe, iar pentru ocazii solemne, avea o redingotă neagră, confecționată în anul 1904. Această redingotă i-a servit drept îmbrăcăminte festivă până la moartea sa intervenită după 61 de ani! Lambaréne a fost o experiență a solidarității și a înfrățirii omenirii. Schweitzer primea mici ajutoare anonime, dar refuza orice dar fariseic, ce urmărea scopuri de reclamă, sau auto-afășare.

Modestia sa a fost nu numai proverbială, dar îi irita nespuse pe cei invidioși, acuzându-l că fiind un bun psiholog, joacă teatru ca să câștige simpatia naivilor. Schweitzer niciodată nu s-a supărat pentru criticile adresate lui. Nu s-a apărut, nu a ripostat, lăsând ca argumentul lui suprem să fie viața sa. Un stomatolog l-a urmărit de aproape ani de-a rândul, apoi a scris o carte elogioasă despre el, în care afirmă: „Schweitzer joacă teatru. L-am observat și eu, numai că interpretează întotdeauna rolul lui... Albert Schweitzer, și o face natural, fără artificii!”.

Călătorea totdeauna numai în vagoane de clasa a treia și-și căra singur bagajele. Odată întrebat de ziariști, de ce călătorește în vagon de clasa a treia, Schweitzer a răspuns: „Foarte simplu, fiindcă nu există clasa a patra!”.

În lunga sa carieră de medic din junglă a tratat circa 140.000 de bolnavi, cărora le-a fost medic, duhovnic, frate și tată. Avea un program de lucru bine organizat. Lucra zilnic 15-18 ore.

În fiecare seară, după o scurtă meditație publică pe marginea unui

text biblic, se retrăgea să scrie. Lucra la cărțile lui de etică și filozofia culturii, comenta lucrările lui Bach, sau lucra la publicațiile lui teologice, își făcea corespondența, sau se ocupa cu problemele de reconstrucție ale unor orgi istorice. Este uimitor și pare de neînțeles, că după o zi de lucru istovitoare, își pierdea nopțile să convingă în Europa diferite foruri să nu abandoneze vechile orgi mecanice, ci să le reconstruiască. De ce?

„Munca și tracasările cauzate mie de construcția orgilor m-a făcut să doresc să nu mă fi ocupat cu ele niciodată — scrie Schweitzer —. Și dacă nu renunț, este că lupta în favoarea unei orgi bune pentru mine este o formă a luptei pentru adevăr!”.

Schweitzer reprezintă în Africa și un nou tip de misionarism, într-o concepție absolut personală a misiunii. Nu se lega de oameni cu orice preț spre a le vorbi de idealurile și credința sa. „În loc să mărturisesc cu gura la orice pas credința pe care o am, las ca mai degrabă faptele mele să vorbească despre Dumnezeu meu în care cred”.

Niciodată nu le-a impus bolnavilor sau angajaților să participe la predicile sale zilnice, sau la serviciile divine de la sfârșitul săptămânii. Cei care îl ascultau, veneau de bunăvoie, nesiliti de nimeni, fără ca datorită acestui fapt să fie favorizați față de cei care nu participau la serviciile de cult. Schweitzer dovedea o mare înțelegere și răbdare față de greșelile și slăbiciunile omeniei, nu făcea o tragedie din decepțiile prin care trecea, și nu pretindea mai mult de la semenii lui mai puțin luminați, decât erau ei capabili să dea. În aceasta consta farmecul personalității lui, ceea ce încuraja pe oamenii simpli să se apropie de el fără sfială și plini de afecțiune.

În timpul unei epidemii, văzînd că degeaba vrea să-i despartă pe cei sănătoși de cei bolnavi, căci băștinășii nu înțelegeau nicidecum rațiunea carantinei, Schweitzer, a răbufnit, spunîndu-și: „Vai, ce prostănae sînt că mi-am lăsat ocupația, rudele și prietenii mei care mă stimau, și am venit aici să mă ciornăvesc cu acești încăpățînați de africani, care nicidecum nu vor să mă înțeleagă că le vreau numai binele!” Auzindu-l Joseph, infirmierul negru, i-a replicat: „La drept vorbind, aici pe pămînt lumea te consideră chiar un prostănae! Dar cred că în ceruri „nu!”.

Schweitzer a fost adînc întristat văzînd că omenirea renunță să cugete. Gîndirea este condiția progresului intelectual și moral. El milita în favoarea unei etici bazată pe gîndire, susținea că principiile de etică personală trebuie să fie urmarea unui PROCES în rațiunea insului. În epilogul cărții sale autobiografice scrie cu durere despre spiritualul vremii care îl învăluia în occident:

„Două experiențe umbresc existența mea: prima este constatarea că lumea este inexplicabil de misterioasă și plină de suferință; a doua, că m-am născut într-o epocă de declin spiritual al omenirii... Sînt în dezacord cu spiritualul vremii, deoarece disprețuiește gîndirea... Existența mea și-a găsit fundamentul și orientarea în momentul în care am descoperit principiul respectului față de viață, care implică o atitudine etică afirmativă față de lumea în care trăim”.

Din cele experimentate cu ocazia războiului, a dedus posibila decadere a civilizației umane, fapt ce-l îngrijora foarte mult. Căuta cheia, ideea fundamentală a eticii universal valabile. Așa a formulat etica „respectului față de viață” („Ehrfurcht vor dem Leben”). În cartea sa cu acest titlu descrie foarte plastic progresul etic ce i s-a descoperit, față de vechile structuri morale de pînă atunci.

„Secole întregi corăbierii care s-au avîntat pe întinderea mărilor, s-au orientat după stele și constelații. Această imperfecțiune a fost depășită atunci cînd s-a descoperit busola care arăta întotdeauna Nordul. De atunci corăbierii s-au putut orienta și în nopțile cele mai întunecoase de pe cele mai îndepărtate mări... Un progres asemănător trebuia căutat pentru a ajunge la o etică mai perfectă. Atîta vreme cît avem numai o etică bazată pe îndatoriri și virtuți, este ca și cum ne-am orienta după stele care oricît de strălucitoare ar fi, ne călăuzesc mai mult sau mai puțin bine, iar ceața le poate acoperi. În nopțile cu furtună ele lasă omenirea, așa cum se întîmplă și acum, fără călăuză... Descoperirea ideii respectului față de viață reprezintă un progres etic al omenirii, tot așa cum busola a reprezentat un progres pentru corăbierii care navigau pe mări...”.

„Se reproșează acestei etici faptul că acordă prea mare valoare vieții naturale. La acest reproș există un contraargument și anume că eroarea comisă pînă acum de către toate sistemele de etică a fost de a nu recunoaște viața în sine ca pe însăși valoarea misterioasă cu care aveau de a face. Respectul față de viață se referă deci atît la viața naturală cît și la viața spirituală. Cu cît crește respectul pentru viața naturală, cu atît crește și respectul pentru viața spirituală”.

Schweitzer a analizat și starea creștinismului, recunoscîndu-i în mod egal atît meritele, cît și greșelile. El atrage atenția asupra faptului că, „dacă creștinismul în numele tradiției sau a unor considerații de alt ordin, refuză să fie înțeles ca o gîndire etică și religioasă, va însemna o nenorocire atît pentru el însuși, cît și pentru omenire. Creștinismul are nevoie să fie într-un toful pătruns de spiritul lui Isus și să se spiritualizeze într-o religie vie de meditație interioară și iubire, ceea ce constituie adevărata sa

menire. Numai așa poate deveni aluatul vieții spirituale a omenirii“.

Pe Schweitzer îl frământa de asemenea și viitorul omenirii, bineînțeles, văzut prin prisma omului occidental: „În cazul că sînt întrebat dacă sînt optimist sau pesimist, — scrie acest mare luptător pentru pace — răspund că în mine cunoașterea este pesimistă, dar voința și speranța îmi sînt optimiste... Sînt pesimist în legătură cu situația actuală a lumii. Nu pot să mă conving că ar fi mai puțin rea decît pare să fie. Sînt convins, dimpotrivă, că am apucat pe o cale care ne duce spre un nou ev mediu. Îmi dau seama de toată întinderea mizeriei spirituale și materiale în care a decăzut omenirea de azi, deoarece ea a renunțat la gândire și la idealurile pe care le generează. Și totuși rămînt optimist... Am credința că spiritul născut din adevăr are mai multă putere de izbîndă decît forța împrejurărilor actuale... Deoarece am credință în puterea Adevărului și a Spiritului, de aceea cred în viitorul omenirii...“.

Albert Schweitzer a demascat așa-zisa politică a „Echilibrului atomic“ în cartea sa „Pace sau război atomic“, și a adresat un vibrant mesaj către guvernele interesate, în care apela la rațiune și la conștiință, în interesul supraviețuirii neamului omenesc pe această planetă cu un trecut istoric atît de tragic.

Schweitzer credea într-o renaștere definitivă a spiritului uman: „Cred în Marea Renaștere în care... Etica va reprezenta supremul adevăr... Mă străduiesc să fiu un modest deschizător de drumuri spre această Renaștere și spre credința într-o omenire mai plină de umanism, într-o lume mai sigură, mai luminoasă și mai plină de bucurie. Cred... că, mai devreme sau mai tîrziu, se va ivi renașterea definitivă, care va aduce pacea pe pămînt“.

Și-a păstrat elanul tineresc pînă la vîrsta de nouăzeci de ani, la care a decedat. Secretul tinereții l-a dezvăluit într-o pagină superbă, adresată tineretului, în care scria:

„Rămîneți veșnic tineri, păstrați intacte o viață întreagă ideile care v-au entuziasmat în tinerețe. Feriți tineretul de acei „oameni maturi“ a căror credință e sinonimă uneori cu uzura intelectuală și morală; a căror judecată făcută adesea prin deziluzii și resemnări, abandonează una după alta ideile și convingerile din tinerețe, spunînd tineretului: — Pe atunci credeam în triumful adevărului, acum nu mai cred! Pe atunci aveam încredere în oameni, acum mi-am pierdut-o! Credeam pe atunci în bine; astăzi nu mai cred! Eram un zelos apărător al dreptății; acum zelul s-a stins! Am crezut în bunătate și toleranță; acum nu mai cred! Eram capabil de entuziasm; s-a sfîrșit și cu aceasta!... Pentru a naviga mai sigur printre stînci și furtună, acest gen de oameni au aruncat peste bord ce li se părea ca leșt. Dar iați că cele aruncate, pîrînd leșt inutil, alcătuiau de fapt proviziile și rezervele

de apă absolut necesare. Acum, după ce au renunțat la ațitea provizii, navighează mai ușor, dar spre... foame și inanție! Forța unui ideal și a entuziasmului este incalculabilă! Experiența de viață pe care cei maturi trebuie să o transmită tineretului trebuie formulată astfel: „Fie, ca idealurile voastre să se ancoreze atît de adînc în voi, încît furtunile vieții să nu vi le poată smulge!“... O, cit de diferită ar fi lumea noastră, dacă oamenii ar deveni în realitate ceea ce ca tineri promiteau ca posibilitate!“.

Citind aceste rînduri, sîntem uimiți de profunzimea și claritatea acestor adevăruri exprimate foarte natural și convingător. Acesta era Albert Schweitzer. Niciodată nu făcea un lucru numai pe jumătate. Cînd se dedica unei lucrări o făcea cu trup și suflet, și nu se dădea bătut pînă nu ajungea la capăt.

Bunul său prieten, violoncelistul Pablo Casals a fost invitat după moartea lui Schweitzer să inaugureze o „Casă Memorială Albert Schweitzer“, cu care ocazie în cuvîntarea sa a spus următoarele:

„Ceea ce dă valoare unei vieți, este opera pe care a lăsat-o posterității. Isus Hristos n-a scris cărți, dar opera vieții lui rezistă după două milenii. Credem că și opera acestui umil discipol al lui Isus, care a fost doctorul Albert Schweitzer, va rezista timpului și trebuie să veghem ca exemplul lui onest dat generațiilor viitoare să nu fie acoperit de colbul uitării și al indiferenței“.

Schweitzer a trăit în jungla africană ca un om simplu printre oameni simpli, fără pretenții și fără a urmări să iasă în evidență, dar valoarea sa de om se ridică mult peste oamenii obișnuiți. Consacrîndu-și viața, punînd-o total la dispoziția semenului aflat în suferință, și-a redobîndit viața, dar mult îmbogățită și aureolată de nimbul Omului Adevărat.

Cînd a împlinit vîrsta de nouăzeci de ani șefii de triburi din împrejurime au venit să-i aducă salutul cald și urările de bine ale poporului african. Șeful de stat al Gabonului i-a oferit titlul de cel mai bun cetățean al Gabonului. Desigur, Schweitzer îl merita cu prisosință. Stînd la masă cu vizitatorii lui băstinași, Schweitzer și-a permis să facă o glumă, dar una foarte semnificativă: „Mi-ar plăcea dacă africanii ar fi canibali cînd voi muri, ca să-mi mînce corpul, și apoi să spună: „A fost bun, în toate privințele... bun!“.

A murit exact cum și-a dorit-o, „asemenea frunzelor care îngâlbenesc și cad în grădinile din Künsbach“. În noaptea de 4 septembrie 1965 tamtamarile junglei duceau vestea tristă către cele mai îndepărtate ășezări africane: „Marele Vrajitor Alb a murit! Părintele nostru nu mai este!“ Posturile de radio din multe țări și-au întrerupt emisiunile ca să comunice tristul eveniment tuturor celor care îl iubeau și-l prețuiau pe acest „geniu al umanismului“. Doctorul Alb și-a

inchis ochii cu conștiința împăcată a datoriei împlinite, o datorie de onoare autoimpusă în timpul tinereții, subliniind prin aceasta marel adevăr al propriei sale concluzii: „O, cit de diferită ar fi lumea noastră, dacă oamenii ar deveni în realitate ceea ce ca tineri promiteau ca... posibilitate!“.

Iată o invitație luminoasă către noi toți, indiferent de vîrsta pe care o avem, să devenim instrumente ale Adevărului și Binelui, pentru fericirea vremelnică și veșnică a semenilor noștri. Aceasta va înlesni ca, asemenea Doctorului Schweitzer, fiecare dintre noi să devină „Om“ într-o concepție ideală a noțiunii, ființă utilă lumii, căutată de Dumnezeu și iubită de oameni.

Pastor:
V. Moldovan

muncă și tinerețe

(Urmare din pagina 1)

mesteacănului lui Dionis din fabulă care devenit tulpină groasă era imposibil de îndreptat.

În statul nostru grija față de tinerele vîrstare — viitorul țării — a devenit politică de stat și a fost înscrisă în legi și programe economice și sociale fiind tradus în viață prin ample și permanente acțiuni care presupun mari investiții materiale și eforturi susținute. În milioane de lei se cifrează, spre exemplu, alocațiile acordate pentru medicamente, tratamente, cărți sau tabere gratuite.

Acestea, împreună cu multe altele sînt probleme legate de ziua tinerelor noastre vîrstare, zorii dimineții unui viitor mai bun, mai sus. Să medităm la ele!

1 MAI — 1 IUNIE, două zile deosebite. Poate că nu întîmplător au fost alăturate. Ziua primăverii — simbolul revenirii la viață a naturii înghețate, cu ziua florilor vieții noastre, a grijii și inimii noastre. Să ridicăm flori înmiresmate în mîini, să înălțăm spre cer surrisul veșnic viu al copiilor noștri pentru fericirea și binecuvîntarea cărora trăim, implorînd cerul spre a le acorda harul deosebit al unei vieți plină de bucurii și plină de idealuri sfinte.

Redacția

FR. P. LANARÉS DIN NOU ÎN ROMÂNIA

Între 17 și 28 martie 1976, ne-a vizitat țara fratele Pierre Lanarés, doctor în drept, secretar general al Asociației Internaționale pentru Apărarea Libertăților Religioase, redactor al revistei „Conscience et Liberté” și Director în cadrul Organizației Adventiste „Diviziunea Euro-Africa”.

Francez de origine, fratele Lanarés este cucerit de frumusețea și ospitalitatea românească, de căldura frățietății advente și de desfășurarea vieții religioase în România socialistă, de bunele relații existente dintre Stat și Culte.

Cu acest prilej, fratele Lanarés a vizitat Comunitățile: Bucureștii Noi, Galați, Brăila, Cimpina și Ploiești, ocazii cu care a vorbit frățietății în cadrul serviciilor divine din Sabatele de la 20 și 27 martie a.c.

Vineri 19 martie, fratele Lanarés a fost primit în audiență de către Conducerea Departamentului Cultelor, ocazie cu care a avut loc o agreabilă și amicală discuție privind realitățile existente în patria noastră, subliniindu-se bunele raporturi ce există între Culte și bunele relații dintre Culte și Stat, raporturi ce definesc principalitatea rezolvării problemei religioase în statul socialist.

Luni, 22 martie, fratele P. Lanarés, însoțit de semnatarul acestor rânduri și fr. Deac Gligor, președinte al Conferinței Sibiu, a făcut o vizită I.P.S. Mitropolitul Nicolae, Mitropolit al Banatului și Arhiepiscop al Timișoarei și Caransebeșului.

Este totdeauna o reconfortare întâlnirea cu I.P.S. Mitropolitul Nicolae. Abordarea deschisă a problemelor vieții religioase și a relațiilor între Culte, căldura ce topește de la început rezervele, a făcut ca întâlnirea să fie, în mic, o agapă spirituală.

Joi, 25 martie, oaspetele și subsemnatul am făcut o vizită I.P.S. mitropolitul Justin Moisescu, Mitropolit al Moldovei și Sucevei și Arhiepiscop al Iașilor, după ce mai întâi am luat parte la un serviciu religios în Catedrala Metropolitană.

Fratele Lanarés și I.P.S. Mitropolitul Justin fiind cunoștințe mai vechi, a făcut ca atmosfera discuției să fie deschisă și... frățească. Personalitatea I.P.S. Mitropolitul Justin Moisescu, te cucerește de la început.

Varietatea problemelor abordate, competența și clarviziunea sa, amabilitatea și farmecul ce se degajă din verbul său au făcut ca cele aproape 60-70 de minute ale întâlnirii, să treacă pe neobservate. Prin bunăvoința și amabilitatea I.P.S. Sale, fr. P. Lanarés a avut ocazia să viziteze apoi mănăstirea Neamț, Seminarul de la Neamț și mănăstirea Agapia, cu pictura inegalabilului N. Grigorescu care a încântat profund pe oaspetele nostru.

Mai înainte de a părăsi țara, ca redactor al revistei noastre, am avut o discuție cu fratele Lanarés rugându-l să-mi răspundă la câteva probleme al căror conținut cum și răspunsurile dînsului, le redau în cele ce urmează:

— Se pare că sînteți pentru a șasea oară oaspetele țării noastre. Care este impresia Dv. despre România de astăzi?

P. Lanarés: „După luna decembrie a anului 1968, am avut privilegiul de a întreprinde cinci călătorii în România. În cursul ultimelor mele două călătorii, am vizitat mai multe părți ale țării Dvs. De fiecare dată încerc o bucurie nouă, iar motivele atașamentului meu față de țara Dvs. sînt numeroase. Apreciez ospitalitatea spontană, naturală a poporului român. Sînt foarte interesat și impresionat de marea varietate și de calitatea obiectelor de artizanat și de arta românească. Activitatea economică a țării se manifestă printr-un urbanism intens și o industrializare care uimește în mod vădit pe vizitatori”.

— În timpul celor 12 zile în care ne-ați vizitat țara, ați avut ocazia să vă întâlniți cu oficialități ale țării noastre; cu personalități de seamă ale ierarhiei bisericii ortodoxe; cu credincioși ai bisericii noastre, ați predicat în adunările noastre și v-ați întreținut cu frații noștri. Ce impresie aveți despre libertatea religioasă din țara noastră, despre relațiile dintre culte și Autoritatea de Stat și între cultele din Republica Socialistă România?

P. Lanarés: „Am considerat ca o datorie a mea, a lucra în vederea stabilirii unui climat de înțelegere între biserici, cum și pentru facilitarea contactelor bisericilor, cu autoritățile civile. Viața religioasă se desfășoară într-un climat de libertate deplină în România. Am avut ocazia în aceste două ultime călătorii să predic în bisericile adventiste și să mă întâlnesc cu personalități aparținînd diferitelor biserici.

În ceea ce privește Biserica Adventistă, am fost foarte impresionat de fervea religioasă și de dinamismul credincioșilor. Biserica Orto-

doxă conduce un program extensiv pentru pregătirea profeților, iar viața lor religioasă este foarte vie. În contactele mele cu autoritățile religioase, am constatat o dorință sinceră de apropiere și cunoaștere reciprocă. De la adversitățile trecutului, se pare că punctele comune sînt mai numeroase decît divergențele, lăsînd speranța unor relații frățești.

Conducătorul Departamentului Cultelor m-a primit totdeauna cordial. Întîlnirile de la București și Iași, eu le pot califica, ca fiind „amicale”.

— Activitatea Dvs. vă poartă pașii în diferite părți ale lumii. Văzînd viața Bisericii Advente din România, ce credeți despre principiile și organizația adventă. Sînt ele păstrate de către Biserica Adventă din România? Spiritualitatea și spiritul advent sînt ele încă vii în Biserica A.Z.S. din România?

P. Lanarés: „Călătoriile mele în diferite continente m-au făcut să cunosc bine Biserica noastră. Consider că o datorie a mea și în același timp, este și bucuria mea, de a aduce omagiul meu experienței spirituale profunde, credincioșiei față de principii, a adventiștilor români cum și pentru solidaritatea lor cu organizația mondială. Zelul lor în ținerea serviciilor divine, interesul lor susținut pentru Cuvîntul lui Dumnezeu, sînt pentru mine o inspirație, pe care mă voi strădui s-o transmit celor ce sînt ispitiiți a căuta o viață ușoară”.

— Doriți să transmiteți ceva frățietății noastre advente și pastorilor Bisericii A.Z.S. din Republica Socialistă România?

P. Lanarés: „Tuturor prietenilor cunoscuți și necunoscuți pe care i-am întîlnit în cursul vizitelor mele, vă spun cu toată dragostea, mulțumesc. Vă mulțumesc din toată inima pentru stringerile voastre călduroase de mină, pentru zîmbetul vostru și pentru privirile voastre pline de afecțiune. Toată grațitudinea, de asemenea, pentru formațiile corale, care nu urmăresc numai atingerea perfecțiunii muzicale, ci și a transmite armonia unei vieți spirituale.

Este un lucru plăcut pentru mine, stimații mei frați pastori și membrii ai bisericii, a vă transmite întreaga mea afecțiune. Voi știți că Domnul Isus ne-a iubit cu o iubire inegalabilă. El Și-a dat viața pentru noi. El mijlocește pentru noi. Fiți siguri că El este întotdeauna alături de voi.

În decursul veacurilor și în toate împrejurările, Satan vrăjmașul nostru n-a încetat niciodată lupta, el n-a făcut decît să-și schimbe mijloacele de acțiune. Cînd Domnul Hristos ne-a chemat să-l urmăm, El a precizat că trebuie „să luăm crucea noastră”. Noi n-o putem evita. Fiecare dintre noi avem crucea noastră personală. Dar ea este adaptată puterilor noastre și împrejurărilor. Ea nu este aceeași. Nu este aceeași pentru un american și

(Continuare în pagina 23)

INSEMNAȚATEA

Subiectul prezentat ne vorbește despre lucrarea de ispășire a Domnului Hristos pe crucea Golgotei.

Creștinismul este prin excelență o religie a credinței în lucrarea răscumpărătoare a Domnului Hristos, lucrare ce constituie punctul central al Planului de Mîntuire. Credința noastră nu este, în esență, acceptarea unui crez, ci mai presus de orice, este încrederea absolută — în ceea ce privește mîntuirea noastră, — acordată unei persoane și anume, Fiului lui Dumnezeu, care după Betleem devine și Fiu al omului. De aceea tot ceea ce privește viața și umblarea noastră spirituală se concentrează în El, cu care sufletul celui credincios se află într-o directă și vie comuniune. Tot Planul de Mîntuire se concentrează în jurul unui act veșnic al lui Dumnezeu în Hristos Isus, în jurul persoanei Domnului Hristos și a Crucii de pe Golgota. În jurul evenimentelor crucii, pentru că evenimentele Golgotei constituie cheia înțelegerii persoanei Sale.

Putem spune fără să ne fie teamă a greși, că Domnul Hristos este centrul istoriei mîntuirii. Iar moartea Domnului Hristos este chintesența acestei istorii. Este semnul distinctiv cel mai clar al religiei ce își are originea în Isus din Nazaret. „Crucea Golgotei”, scrie serva Domnului, „este centrul”, structura Evangheliilor în sine. Proeminența pe care acestea o dau scenelor de încheiere a lucrării Sale de pe pămînt, arată că dincolo de acceptarea acestor evenimente ca fapte istorice, suferințele și moartea Domnului Hristos au fost înțelese de asemenea ca fiind realități de mare importanță teologică.

Consider, că această importanță teologică și-a găsit materializarea în doctrina creștină a ispășirii sau răscumpărării. În studiul nostru, termenul ispășire este folosit spre a defini actul săvîrșit de Dumnezeu în Hristos, prin care se poate ajunge la împăcarea noastră cu Dumnezeu.

I. MOARȚEA DOMNULUI HRISTOS ȘI PĂCĂȚUL OMULUI.

A. Domnul Hristos ca Miel al lui Dumnezeu. Doctrina ispășirii a fost și rămîne punctul central în teologia creștină. De fapt, teologii — în general — sînt unanim de acord în legătură cu acest punct de vedere. Cu privire la interpretarea ispășirii însă, în lumea creștină există o mare diversitate de păreri și interpretări. Scopul nostru în lu-

crarea de față este de a ne ocupa de un aspect al lucrării de ispășire a Domnului Hristos, înțeles de Noul Testament ca fiind: „Moartea Sa pe Cruce”. Cum a fost și este posibil, ca moartea unui singur „Fiu al omului”, într-un îndepărtat oraș al lumii antice, să aibă o importanță reconciliatoare, o valoare „mîntuitoare”, pentru mine astăzi?

Unul din primele lucruri ce izbește — poate — pe cititorul Noului Testament interesat în cunoașterea înțelegerii biblice a crucificării Domnului Hristos, este declarația bisericii chiar de la început, și anume, sublinierea faptului că Domnul Hristos este fără de păcat. El este „Mielul lui Dumnezeu” (Ioan 1,36). Dar foarte rar vorbește (Noul Testament despre curăția Lui, fără ca imediat și în același context, să nu menționeze vina, povara păcatului pe care El o poartă, și face acest lucru ca Miel al lui Dumnezeu: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” adaugă evanghelistul Ioan în vers. 29. Moartea Domnului Hristos este totdeauna strîns legată de faptul că El a murit „pentru noi”.

B. Trei dimensiuni majore ale morții Domnului Hristos. În studiul nostru, nu ne ocupăm de sfîrșitul tragic al unui om deziluzionat, nici de moartea unui martir, ci de suferințele și moartea de bună voie, reconciliatoare a Domnului Hristos.

1. Păcătosul a pregătit calea golgotei. Primele predici pe care le găsim în cartea Faptele Apostolilor, înfățișează crucificarea Domnului Hristos ca fiind un act nefast al iudeilor, pe care însă Dumnezeu îl domină prin învierea Domnului Hristos din morți. (Fapte 2,23-24; 36; 3,13-14, 4,10; 5,30; 7,52; 10,39-40). Păcătosul a pregătit drumul spre Crucea Golgotei. Domnul Hristos era pe deplin conștient de acest lucru. El știa foarte bine că va fi dat în „mîinile oamenilor” (Marcu 9,31), și ale „neamurilor” (Marcu 10, 35); că va suferi și va fi „tăgăduit” (Marcu 8,31); că va fi condamnat la moarte (Marcu 10,33); că va fi omorît (Marcu 8,31); va fi batjocorit, biciuit și scuipat (Marcu 10,34). El era în cunoștință despre ceea ce unii dintre ucenicii Săi vor face (Ioan 19,11). În Evangheliile citim despre acțiuni, planuri, întîlniri, intrigi, al căror rezultat este cuprins în cuvintele: „L-au răstignit” (Luca 23,33).

2. O manifestare a activității lui Dumnezeu. Nu este deci, surprinzător faptul că, predicile apostolilor subliniau chiar de la început acest

lucru. Responsabilitatea și vinovăția păcătosului erau vizate prin declarații ca acestea: „pe care L-ați răstignit voi” (Fapte 2,36; 4,10). Și totuși, paradoxal cum pare a fi, a-celeși capitole de la început ale cărții Faptele Apostolilor, clarifică faptul că moartea Domnului Hristos n-a fost un accident, ci o împlinire a ceea ce Dumnezeu „vestise mai dinainte prin gura tuturor prorocilor” (Fapte 4,27-28; 3,18). Rămîne o realitate certă faptul că cel păcătos a pregătit calea spre crucea Golgotei. Dar numai acest fapt luat izolat nu explică crucificarea Domnului. Credința, în lumina revelațiunii, discernе natura acțiunii divine. „Pe Omul acesta”, explică Petru, „dat în mîinile voastre, după sfatul hotărît și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați răstignit, și L-ați omorît prin mîna celor fărădelege” (Fapte 2,23). Providența divină a condus fiecare pas al drumului străbătut de Domnul Hristos de la Betleem la Golgota. Activitatea Domnului Hristos s-a manifestat în și prin acțiuni ale naturii Sale umane.

3. Voința liber consimțită a Domnului Hristos. Pînă în prezent am subliniat mai sus două din cele trei dimensiuni ale morții Domnului Hristos și anume, acțiunea lui Dumnezeu și partea celui păcătos. Dar propria activitate a Domnului Hristos trebuie să fie de asemenea menționată. În moartea Sa, Domnul Hristos, nu este o victimă pasivă involuntară. Din contră! El a ales în mod deliberat această cale. A fost actul său liber consimțit. La începutul lucrării Sale publice, El făcu clar acest lucru lui Nicodem (Ioan 3,14-15). Mai tirziu El repetă aceasta: El a venit ca să-și dea viața răscumpărătoare pentru mulți (Marcu 10, 45), iar ca un Bun Păstor El avea să-și dea viața pentru oile Sale (Ioan 10, 11, 15). El n-a lăsat nici o urmă de îndoială în legătură cu activitatea Sa, pînă la încheierea ei, așa cum citim: „Tatăl mă iubește, pentru că Îmi dau viața ca iarăși s-o iau. Nimeni nu mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am puterea s-o dau, și am puterea s-o iau iarăși; aceasta este porunca, pe care am primit-o de la Tatăl Meu” (Ioan 10,17-18).

El, Domnul Hristos, ar fi putut evita crucificarea. De fapt, în repetate rînduri a fost ispitit să treacă... pe lîngă ea; ispitit în pustie, ispitit de Petru care spuse: „Să Te ferească Dumnezeu, Doam-

GOLGOTEI*)

ne! Să nu ți se întâmple așa ceva!" (Mat. 16,26), ispitit în grădina Ghetsemani plină când sudoarea s-a transformat în picături de sânge. Aceasta nu este o victimă neajutată, nu este o moarte prin accident. Este clar faptul că Domnul Isus considera crucificarea Sa ca o parte esențială a lucrării pe care venise s-o aducă la îndeplinire, desăvârșind planul divin de mântuire a celor ce cred.

C. Moartea Domnului Hristos — necesitatea ei. Rămâne totuși o subliniere importantă a Sf. Scripturi pe care trebuie s-o menționăm, și care este indispensabilă unei înțelegeri corecte a caracterului unic al morții Domnului Hristos de data aceasta cu referire la necesitatea ei.

1. Domnul Hristos trebuia să sufere în Ierusalim. Sf. Scripturi menționează acest lucru spunând că Domnul Hristos trebuia să sufere în Ierusalim. Faptul acesta este uneori în mod clar exprimat, iar alteori este cuprins în unele declarații ale V. Testament și care își găsește împlinirea în diferite evenimente din viața de slujire a Domnului Hristos. Astfel noi citim că Fiul omului „trebuie să sufere multe, și să fie lepădat de neamul acesta" (Luca 17,25). Declarația Domnului Hristos făcută lui Petru, pe când se găseau în Cezarea lui Filip, este importantă de asemenea (Mat. 16, 14-21). Chiar arestarea Sa s-a împlinit, spunea El: „ca să se împlinescă cele scrise prin prooroci" (Mat. 26,56).

În mod clar, pentru Domnul Hristos, Cuvîntul Scripturilor constituia Planul lui Dumnezeu. Mărturia Sf. Scripturi este așa de vrednică de încredere, încât putea să se spună că Scripturile trebuie împlinite. Acest trebuie are un caracter de necesitate, nu o credință orăbă în puterea destinului, ci credință în planurile cele veșnice ale lui Dumnezeu. „Nimic altceva, scrie sora White, „decît numai moartea... Fiului lui Dumnezeu... va salva pe păcătos"...

2. Ca o demonstrare a dragostei lui Dumnezeu. Oricît de surprinzător ni s-ar părea, cînd privim înapoi, creștinii Noului Testament au înțeles cele ce au avut loc la Golgota, ca o demonstrare a dragostei răscumpărătoare a lui Dumnezeu. Nu este vorba numai de iubirea plină de sacrificiu a Domnului Hristos, ci de asemenea și de dragostea Tatălui. Astfel, apostolul Pavel ne spune că „Dumnezeu își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe cînd eram noi încă păcătoși, Hristos, a murit pentru noi" (Rom. 5,8 ; comp. Ef. 2,4-5). La cruce, ceea ce El simțea ca o prezență, era dragostea lui Dumnezeu, care împreună cu dragostea Fiului constituiau o remarcabilă identificare a dragostei divine care L-a condus pe Fiul lui Dumnezeu la cruce, și dragostea Tatălui care L-a dăruit.

Faptul că primii creștini nu înțelegeau a predica crucea dacă nu vedeau în ea, nu un scandal sau

o absurditate, ci o dovadă clară a planurilor și iubirii divine, nu are altă însemnătate decît că, cu teamă sfîntă și uimire ei au ajuns să înțeleagă adevărul copleșitor și anume, că crucificarea Domnului Hristos a fost calea pe care Dumnezeu a înțeles s-o urmeze în tratarea păcatelor noastre. Iată adevărul acesta monumentalizat de marele Pavel: „...că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcînd lumea cu Sine, neîntîndu-le în socoteală păcatele lor și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări" (1 Cor. 5,19). Iată de ce predicăm noi pe Hristos și pe El răstignit, adevărul revelat al lui Dumnezeu.

II. MOARTEA DOMNULUI HRISTOS — INSEMNĂTATEA EI. După ce ne-am ocupat puțin despre mărturiile N. Testament cu privire la calea crucii Domnului Hristos și realitatea morții Sale, aș dori să ne oprim acum asupra corectei înțelegeri a acestor realități. Care este oare înțelesul, importanța crucificării? Problema este de o însemnătate majoră, deoarece este implicat aici, chiar scopul morții Domnului Hristos:

A. Mărturia apostolului Pavel. Mărturia apostolului Pavel trebuie să ne fie de mare ajutor. Nici un alt autor al N. Testament nu a scris atît de mult despre acest subiect. Primul contact pe drumul Damascului al lui Pavel cu Hristos cel înviat, (Gal. 1,11-17), a însemnat pentru el o radicală reanalizare a convingerilor sale teologice. De atunci înainte el deveni „robul" Domnului Hristos (Rom. 1,1). El a ajuns să înțeleagă centralismul crucii, iar pe Domnul Hristos nu numai ca un învățător, sau ca un exemplu — deși El a fost și este și una și alta — ci ca pe un Mîntuitor și Răscumpărător. El a experimentat în viața Sa o putere, o putere nouă, pe care el o asociază crucii Domnului Hristos: „Fiindcă propovăduirea crucii este... pentru noi... puterea lui Dumnezeu" (1 Cor. 1,18 ; comp. Rom. 1,16).

1. Domnul Hristos a murit „pentru" noi. În înțelegerea celor ce au avut loc pe Golgota, pentru Pavel, era un adevăr fundamental faptul că Domnul Hristos a murit „pentru" sau datorită păcatului, și că El a fost crucificat „pentru" păcătoși. Astfel, de exemplu, Domnul Hristos a fost dat morții „din pricina fărădelegilor noastre" (Rom. 4,25), El „Hristos, a murit pentru păcatele noastre" (1 Cor. 15,3), și „S-a dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre" (Gal. 1,4). În același timp el mărturisește că Hristos... a murit pentru cei nelegiuiți" (Rom. 5,6), sau „pentru cei păcătoși" (Rom. 5,8). El a murit „pentru noi" (1 Tes. 5,10) „pentru toți" (2 Cor. 5,14).

Această abordare a problemei nu este specifică lui Pavel. Chiar Domnul Hristos prezintă moartea Sa în această lumină atunci cînd spune: „Acesta este trupul Meu,

care se dă pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea" (Luca 22,19). Noi, vorbim deci despre moartea Domnului Hristos ca fiind „ispășitoare", adică a murit pentru alții, sau avînd în vedere binele lor. Au existat pe parcursul timpului mari deosebiri de opinii cu privire la acest „pentru tine" și în mod frecvent s-a făcut distincție între expresiile „în favoarea noastră" și „în locul nostru". Considerăm însă că Sfintele Scripturi nu ne dau posibilitatea să facem asemenea distincții categorice. „În locul..." și „în favoarea" nu se contrazic și nici nu se exclud reciproc. Moartea Domnului Hristos a fost în totul „în favoarea" noastră... pentru că ea s-a adus „în locul" nostru... „Sîntem convinși, spune Pavel că, dacă Unul singur a murit pentru toți, toți deci au murit" (2 Cor. 5,14). Moartea Domnului Hristos a fost o moarte înlocuitoare, a fost substituită morții noastre, este deci ispășitoare.

2. Moartea Domnului Hristos: un sacrificiu. Uneori apostolul Pavel înțelege moartea Domnului Hristos ca un sacrificiu. Ideea sacrificiului de sânge și a legăturii divino-umane care să fie Intruictiva legată, dependentă de aceasta, este pentru mulți din creștinii repulsivă. Deși un număr de teologi au pus în mod hotărît la încercare această parte a teologiei lui Pavel, totuși, este dificil a trece pe lingă, sau peste această subliniere a teologiei Pauliene. De exemplu, el ne spune că: „Hristos ne-a iubit, și S-a dat pe Sine pentru noi, ca un prinos și ca o jertfă de bun miros lui Dumnezeu" (Efes. 5,2). El se referă de asemenea la un sacrificiu deosebit atunci cînd ne reamintește de faptul că: „Hristos, Paștele, noastre, a fost jertfit" (1 Cor. 5,7). Astfel de declarații arată spre moartea Domnului Hristos ca avînd în mod categoric de-a face cu păcatul, o problemă de o imensă însemnătate pentru noi.

3. Singele Domnului Hristos. Din cînd în cînd, apostolul Pavel preferă să ne vorbească despre „singele" Domnului Hristos, ca atunci cînd el ne spune că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său ca o jertfă de ispășire... în singele Lui (Rom. 3,25), sau atunci cînd mărturisește că noi sîntem „neprihăniți, prin „singele Lui" (Rom. 5,9). Prin „singele Lui" noi avem răscumpărarea și iertarea păcatelor (Ef. 1,7).

Au fost făcute încercări de a se demonstra că în Sf. Scriptură expresia „singele" ne înfățișează în mod esențial viața; căci viața este mai de valoare ca moartea. Dar o analiză a dovezilor V. Testament cu privire la acest subiect, arată în mod clar că evreii înțelegeau prin această expresie o moarte violentă, avînd sensul de „viață ce a fost dată morții". Și acesta este în mod sigur și înțelesul cu care apostolul Pavel folosește expresia în discuție. În timp ce se pare a fi o încercare zadarnică și nescripturistică izolarea morții Domnului Hristos, de

viața Sa, în același timp este foarte dificil a înțelege declarațiile pe care le-am amintit mai sus, ca arătând altceva decât moartea Domnului Hristos, moarte la care a fost supus în mod violent.

B. Răscumpărat de sub blestemul legii. Mîntuirea noastră deci, nu este legată în mod simplu de moarte (o moarte obișnuită) a Domnului Hristos, ci de un anumit fel de moarte și anume moartea Sa pe cruce. Apostolul Pavel subliniază faptul că Domnul Hristos „S-a făcut ascultător pînă la moarte, și încă moarte de cruce” (Filip 2,8). El vede o legătură deosebită între acest fel de moarte și blestemul rostit asupra noastră ca păcătoși. Astfel el scrie: „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcîndu-Se blestem pentru noi, — fiindcă este scris: „Blestemat e oricine este atîrnat pe lemn” (Gal. 3,13; comp. Deut. 21,22-23). Această „atîrnare pe lemn” cum se exprimă Deuteronomul, era considerată ca fiind o manifestare teribilă a judecării lui Dumnezeu. În contextul acestei concepții generale, apostolul Pavel vede pe Domnul Hristos, în actul crucificării Sale, ca „făcîndu-Se blestem pentru noi”. Moartea Sa a ocazionat o schimbare fundamentală, cei care sînt sub blestem — sentința morții în cazul nostru — sînt acum răscumpărați. Verbul folosit aici arată că o lucrare s-a săvîrșit. Ideea valorii acestui act, este de asemenea prezentă. Iar ca rezultat al acestui act, oamenii sînt „îndreptățiți” (Gal. 3,8.11); primesc darul Duhului Sfînt (Gal. 3,14; 4,6); și sînt eliberați de robia păcatului, devenind fii ai lui Dumnezeu (Gal. 4,5-7).

C. Categorii ale împăcării. Fiind răscumpărați, cumpărați deci din nou, sintem de asemenea împăcați cu El. Nu există nici o îndoială cu privire la faptul că Scripturile concretizează de fapt lucrarea Domnului Hristos sub conceptul de reconciliere sau împăcare.

1. Împăcat cu Dumnezeu. Există diferite feluri în care acest subiect este prezentat. Devine evident faptul că problema aceasta se află chiar în inima Evangheliei. În primul rînd, este chiar termenul reconciliere sau împăcare (Katallagē), pe care apostolul Pavel îl folosește cu referire la relațiile de pace și încredere, de comuniune, în contrast cu vrăjmășia existentă mai înainte și care a fost adusă de păcat. „Noi sîntem”, spune el „împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său” (Rom. 5,10). Prin El, „prin Domnul nostru Isus Hristos... am căpătat împăcarea” (Rom. 5,11), căci „Dumnezeu era în Hristos, împăcînd lumea cu Sine” (2 Cor. 5,19).

Această împăcare este lucrată de Domnul Hristos în opoziție directă cu starea de vrăjmășie de mai înainte (Rom. 5,10; Col. 1,21) și a fost adusă la ființă, a fost făcută

viabilă prin moartea Domnului Hristos (Rom. 5,10), care a fost făcut păcat pentru noi (2 Cor. 5,21). „Dumnezeu în persoană”, spune un comentator (Karl Barth) „a considerat pe Domnul Hristos ca păcătoș și L-a tratat ca atare”. Împăcarea aceasta se referă la îndepărtarea unor obstacole, așezate în calea intrării la Tatăl datorită păcatului, și realizată acum prin moartea Domnului Hristos (Ef. 3,12). Această interpretare apostolică a crucii Golgotei este așa de fundamentală, încît Pavel o consideră ca fiind însăși substanța soliei Evangheliei. „Dumnezeu”, ne spune El, „ne-a încredințat slujba împăcării”. De aceea „vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu” (2 Cor. 5,19-20).

2. Ispășire — Împăcare. Există un alt termen folosit de apostolul Pavel spre a exprima acest concept al reconcilierii, al împăcării prin crucificarea Domnului Hristos și anume **Ispășire-Împăcare (Hilasmos)**. Expresia este folosită de asemenea de către Ioan atunci cînd vorbind despre Domnul Hristos remarcă faptul că „El este jertfă de ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 2,2); și de asemenea că „Dumnezeu... a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4,10).

Comentatorii și specialiștii în materie afirmă că expresia „ispășire... împăcare” (**Hilasmos**), se referă mai degrabă la mijloacele acestei împăcări, decât la ceea ce este afectat de lucrarea în sine. Să reținem de exemplu, declarația apostolului Pavel cum că „Dumnezeu L-a rînduit (pe Isus Hristos), mai dinainte să fie, prin credința în numele Lui, o jertfă de ispășire...” (Rom. 3,25). În mod clar apostolul Pavel vede pe Domnul Hristos ca jertfă de ispășire, de împăcare, de reconciliere, ca unul care îndepărtează, șterge păcatele prin propria Sa moarte ispășitoare și lucrează, aduce astfel împăcarea, o nouă comuniune, o nouă legătură cu Dumnezeu.

3. Tatăl ne-a iubit. Expresia redată în limba română, în textul de mai sus, prin „ispășire” expresie care mai are și sensul de liniștire, de abaterea minții prin mijlocul unui sacrificiu adecvat, trebuie s-o înțelegem, oare, astfel în contextul studiului nostru, sau prin expresia „expiere”, termen avînd același sens, dar referindu-se în mod deosebit la actul completei satisfacții, al îndepărtării vinei? Consider, că avînd în vedere înțelegerea profundă și multilaterală în implicațiile ei, a morții Domnului Hristos, despre care ne ocupăm în studiul de față, termenul „expiere”, redă mai complet cele pe care marele apostol Pavel dorește să ni le prezinte în Rom. 3,25. Recenta traducere a Bibliei (New English Bible)

redă astfel acest text: „**God designed him to be the means of expiating sin by his sacrificial death**” (Dumnezeu L-a desemnat PE EL să fie mijlocul de expiere a păcatelor, prin sacrificiul morții Sale).

În același timp, o examinare atentă a contextului celor de mai sus, cu subliniere asupra judecării și minții lui Dumnezeu (Rom. 1,18; 2,5,7,12; 3,5-6,19), cere totuși ca îndepărtarea sau abaterea minții lui Dumnezeu să fie reținută de noi. Desigur nu în sensul concilierii sau potolirii minții Sale. Dumnezeu nu-și schimbă atitudinea Sa față de noi datorită morții Fiului Său, așa încît împăcarea să fie realizată. Sau altfel spus, nu ne iubeste pentru că a dat pe Fiul Său să moară pentru noi, ci pentru că ne-a iubit, a dat pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre, așa cum spune apostolul-evanghelist Ioan (Ioan 3,16; 1 Ioan 4,10). „Tatăl”, spune serva Domnului „ne iubeste, nu datorită jertfei celei mai mari aduse pentru noi, ci El a făcut aceasta, a hotărît această jertfă de ispășire, pentru că ne iubeste”. În contextul acestei idei sublime, îmi place foarte mult cele afirmate de Charles D. Dinsmore și anume, că: „a existat în inima lui Dumnezeu Tatăl o cruce, mai înainte ca ea să fie înălțată pe dealul cel verde din afara Ierusalimului”. Ca o consecință logică a îndepărtării păcatului sau a păcatelor noastre prin moartea ispășitoare și înlocuitoare a Domnului Hristos, păcătoșul nu mai trăiește sub amenințarea minții lui Dumnezeu, pe care păcatul o reclamă.

Insemnătatea crucii. Ar trebui să fie clar acum faptul că jertfa Domnului Hristos pe crucea Golgotei, descoperă seriozitatea implicațiilor păcatului. Ea este de asemenea suprema revelație a profunzimii iubirii lui Dumnezeu pentru cei păcătoși. Identificîndu-Se pe Sine cu cei păcătoși și luînd asupra Sa soarta și consecințele păcatului în tot timpul lucrării Sale, Domnul Hristos, la crucea Golgotei, S-a supus judecării lui Dumnezeu, judecată pronunțată de Dumnezeu asupra păcatului, ca și cînd El ar fi păcătuit. Noi înțelegem moartea Sa ca fiind moartea **unuia**, în locul tuturor. Această înțelegere a morții Domnului Hristos explică de ce apostolul Pavel a crezut că dragostea Domnului Hristos ne „constrînge”, așa cum redau alte traduceri acest text (2 Cor. 5,14). Ca al doilea Adam, El a redobîndit pentru păcătoș tot ceea ce a fost pierdut prin neascultarea primului Adam. Este înțelegerea faptului că El a murit de moartea de care trebuia să murim noi și care ne face în stare să înțelegem și să simțim apelul cel puternic al dragostei lui

Hristos și în consecință să nu mai trăim nici o clipă pentru noi, ci pentru Acela care a murit pentru noi și a înviat din morți.

III. Moartea Domnului Hristos. Până în prezent, studiul de față ne-a înfățișat în mod clar, faptul că scriitorii N. Testament au privit cu multă seriozitate partea celui păcătos în moartea Domnului Hristos. Ei privesc cu egal realism remediul divin față de păcat. Este necesar acum să facem un pas mai departe în analiza morții Fiului lui Dumnezeu, care trebuie de asemenea să rețină atenția Bisericii lui Dumnezeu, și anume, în ceea ce privește aspectul ei regenerativ. Mă refer la influența sfîntitoare și regeneratoare a morții Domnului Hristos asupra celui ce crede.

A. Ispășirea: acțiune obiectivă sau subiectivă? Din punct de vedere Biblic nu există nici o îndoială în legătură cu această lucrare divină în favoarea credincioșilor. În timp ce este adevărat faptul că Golgota, lucrarea crucii Golgotei își are originea în scopul și planurile cele veșnice ale lui Dumnezeu (Fapte 3,18 ; 4,27-28), ea este de asemenea și un eveniment ce a avut loc în istoria umană. Ea a fost adusă la îndeplinire într-un anumit timp, și într-un anumit loc. Aceste două aspecte ale morții Domnului Hristos, aspectul veșnic și aspectul istoric, sînt aduse și prezentate împreună de către apostolul Petru în predica sa din Ziua Cincizecimii (Fapte 2,23).

Este un fapt obiectiv acela care s-a întimplat odată pentru totdeauna în afara zidurilor Ierusalimului unui om numit Isus, acum aproape 2.000 de ani. S-a întimplat în istorie ceva ce nu mai poate fi repetat. Aceasta vrea să spună declarația N. Testament cînd folosește expresia „odată pentru totdeauna” (Ev. 7,27 ; 9,12 ; 10,10).

Lucrarea de ispășire a Domnului Hristos este în mod definitiv un fapt obiectiv. Dar, este oare o realitate „obiectivă” această lucrare, adusă la îndeplinire de către Domnul Hristos, îngăduită și acceptată de către Dumnezeu în scopul experienței vinei celui păcătos, cu totul aparte de cunoașterea de către noi a acesteia și a efectelor ei asupra noastră? Sau este un proces „subiectiv”, o reconciliere a noastră cu Dumnezeu prin demonstrarea dragostei divine care avea ca scop să miște inima celui păcătos, în scopul pocăririi de păcatul său, urmînd exemplul Domnului Hristos de sacrificiu de sine? Este oare necesitatea ispășirii o problemă de prim ordin în dreptul lui Dumnezeu? Este ea adusă pentru necesitatea de a da satisfacție onoarei lui Dumnezeu, dreptății Lui? Sau ea afectează în mod exclusiv legătura păcătosului cu Dumnezeu, a cărui dragoste iertătoare față de păcătos este infinită?

Aceste două aspecte ale problemei nu pot fi așa de ușor separate. Adevărul în cazul de față este acela că necesitatea ispășirii are două laturi.

B. O ispășire obiectivă. Este esențial ca să reținem ce se înțelege printr-o ispășire obiectivă. Știu că în multe minți, ispășire obiectivă este păgînism curat. Dar elementul real obiectiv în lucrarea de ispășire nu este acela că s-a oferit ceva ca Dumnezeu să fie „potolit”, ci faptul că Dumnezeu în persoană a făcut acest dar, a adus această jertfă. A fost ceva săvîrșit din profunzimea ființei lui Dumnezeu, și care a schimbat pentru todeauna întreaga situație și destinul celui păcătos. Crucea Golgotei nu este numai o pildă a dragostei lui Dumnezeu. Ea a adus în același timp o schimbare în Dumnezeu. Am mai arătat mai înainte că simțămintele inimii lui Dumnezeu față de noi, dispoziția Sa față de cel păcătos a fost aceeași întotdeauna. De fapt simțămintele lui Dumnezeu față de cei păcătoși, nu au nevoie să fie modificate, schimbate. Dar tratamentul lui Dumnezeu aplicat nouă și legăturile Lui practice cu noi, acestea au fost aduse în situația a fi schimbate. Dumnezeu n-a încetat vreodată să ne iubească nici chiar atunci cînd meritam pe deplin minia Lui sfîntă față de noi. El n-avea nevoie să fie îmbunătățit, dar El nu-Și putea exercita bună-tatea Sa față de acțiunea rebelă a păcatului. El nu putea să restabileze comuniunea cu cel păcătos, fără îndeplinirea unui act care să altereze în permanență urmările aduse de păcat, căci nimic altceva, în afară de moartea Domnului, nu putea să nimicească aceste urmări și să facă posibilă mintuirea celui păcătos.

1. Judecata lui Dumnezeu asupra păcatului. Acesta este ceea ce face efectivă reconcilierea noastră cu El: UN ACT DE JUDECATĂ. Crucea Domnului Hristos nu a fost înălțată între cer și pămînt, între Dumnezeu și păcătos numai pentru a da loc unei pocăințe individuale. N. Testament prezintă acest fapt arătînd de asemenea că el a fost săvîrșit pentru a da posibilitatea, a pune pe Dumnezeu în poziția de a ne putea ierta. Astfel, apostolul Pavel poate spune că jertfa de pe Golgota, Crucea, ea a fost înălțată „pentru ca... să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel încît, să fie neprihănit (Dumnezeu), și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus (Rom. 3,28).

La cruce, Dumnezeu Și-a îndreptat judecata asupra păcatului, și l-a condamnat (Rom. 8,3). El i-a înfățișat adevărata lui natură. Părăsirea de către Tatăl, a Fiului la Golgota, subliniază repulsia pe care divinitatea o are față de păcat. Aceasta a fost judecata lui Dumnezeu asupra păcatului. În același

timp, murind de o moarte substituitoare, satisfăcînd dreptatea lui Dumnezeu — care ne iubește — dreptul legal de a ne ierta. Dumnezeu rămîne în același timp „neprihănit” și Autor al îndreptării tuturor celor ce au credință în Domnul Hristos. Căci dragostea divină și dreptatea s-au întîlnit la cruce.

2. Judecata Domnului Hristos asupra păcatului. Moartea Domnului Hristos ne mai înfățișează și altceva despre El. Ea descoperă atitudinea Sa față de răul pe care păcatul îl cuprinde în sine. În decursul întregii Lui slujiri, Domnul Hristos își declară opoziția Lui categorică față de păcat, făcînd aceasta nu numai în cuvinte (Marcu 1,15 ; Mat. 12,39 ; Luca 11,13), ci demonstrînd aceasta și printr-un refuz categoric de a-Și îngădui vre-un compromis cu el (Mat. 4,4-10). Cu toată inima Sa, El S-a supus judecării lui Dumnezeu asupra păcatului, oferindu-Se singur ca „jertfă lui Dumnezeu” (Efes. 5,2). El a considerat moartea Sa ca fiind voia lui Dumnezeu (Mat. 27,46 ; Marcu 8,31 ; Luca 22,39-43) recunoscînd dreptatea lui Dumnezeu de a acționa așa cum a acționat împotriva păcatului. Moartea Sa, în ochii Domnului Hristos, a fost în mod deosebit legată de sfîntenia lui Dumnezeu. Mintuitorul nostru a găsit că reconcilierea păcătosului cu Dumnezeu era posibilă, numai dacă sfînțirea și dreptatea divină aveau să fie reabilite odată pentru totdeauna, la cruce. Căci la Golgota, Domnul Hristos avea să demonstreze nu numai dragostea iertătoare a lui Dumnezeu, ci și sfîntenia unei asemenea iubiri, și nici de data aceasta nu trebuie să despărțim viața Domnului Hristos de moartea Sa. Demonstrarea de către Domnul Isus a sfînteniei lui Dumnezeu nu a fost făcută numai în clipa morții Sale, deși faptul s-a consumat acolo. Demonstrarea aceasta El a făcut-o prin viața Sa, prin învățăturile și actele Sale, prin tot ceea ce a făcut în timpul activității Sale mesianice. Deși de o importanță capitală, totuși, moartea Sa este în mod organic una cu întreaga Sa viață.

C. Acceptarea subiectivă a ispășirii. Din toate cele de pînă acum, reiese clar faptul că lucrarea de ispășire a Domnului Isus, este un eveniment obiectiv, venind în întîmpinarea unei necesități a lui Dumnezeu. Aceasta este latura obiectivă a problemei. Dar mai există de asemenea și o latură subiectivă a jertfei de ispășire a Domnului Hristos. Cu certitudine, această lucrare este un fapt istoric. Dar atîta vreme cît ea rămîne pentru mine numai un fapt istoric, el nu va putea avea, pentru mine, nici o valoare mintuitoare. Ispășirea obiectivă trebuie să fie primită în mod subiectiv. Căci un fapt obiectiv care nu este înțeles în totalitatea lui în

mod subiectiv, este pentru cei în cauză ca și când n-ar exista.

1. *Judecata credinciosului asupra păcatului.* Din partea păcătosului, în ceea ce-l privește pe el, ceva trebuie să fie schimbat, să fie recreat. Împăcarea noastră cu Dumnezeu presupune recunoașterea de către noi a faptului că păcatul este ceva real, că în esență, păcatul este actul neascultării de Dumnezeu, vrăjmășie față de El, și că judecata lui Dumnezeu asupra păcatului este neprihănire. În umilință și ascultare, Domnul Hristos a acceptat judecata lui Dumnezeu asupra păcatului. Dar ascultarea Sa nu a fost numai o simplă armonie perfectă a propriei Sale voințe, cu voința lui Dumnezeu. Ea a fost de asemenea acceptarea în favoarea păcătosului a judecății pe care păcatul a adus-o, cum și încredințarea, că acel act unic al judecății divine, a fost sfânt și bun. Întrebarea ce se pune este următoarea: Înțelegem noi oare vrăjmășia păcatului? Vrăjmășia păcatului nostru? Domnul Hristos a luat locul nostru, dar noi sintem oare dispuși a lua locul Lui? Sintem noi gata să ne pocăim și să mărturisim, să adevărim împreună cu El justețea judecății lui Dumnezeu, spunând împreună cu cei mințiuți: „Mari și minunate sînt lucrările Tale, Doamne Dumnezeu, Atotputernice! Drepte și adevărate sînt căile Tale Împărate al Neamurilor“ (Apoc. 15,3)?

În acest fel crucea Domnului Hristos devine crucea mea. În acest fel sintem „răstigniți împreună cu El“ (Gal. 2,20). Și ca rezultat al acestei atitudini, în viața celui credincios ia loc adevărata pocăință. Dar pocăința este înfăptuirea posibilului. Pocăința însemnează a avea o inimă nouă, o concepție nouă, anulînd vrăjmășia noastră cu Dumnezeu și devenind în inima și ființa noastră o făptură nouă. Această naștere din nou și această făptură nouă nu pot veni de la sine. Eu nu pot să înțeleg vrăjmășia păcatului meu. Eu totdeauna găsesem motive și scuze pentru scăderile mele. Dar cînd văd ceea ce a avut loc la Golgota unde păcatul s-a dezgolit în toată urîșenia lui și unde Domnul Isus, Cel fără de păcat, în deplină umilință a acceptat justețea judecății lui Dumnezeu asupra păcatului, atunci, pocăința este posibilă pentru mine, la fel ca și pentru filharul de pe cruce. În prezența crucii, mai întii noi înțelegem ce este păcatul și de asemenea, cît L-a costat păcatul pe Dumnezeu. Acolo noi înțelegem că hotărîrea divină care arată că păcatul conduce la suferință și moarte este dreaptă. Noi o acceptăm așa cum o acceptat-o și Hristos.

2. *Aminul credinței.* Dar în același timp, la cruce, noi mai înțelegem și profunzimea dragostei divine. Noi am păcătuit împotriva lui Dumnezeu. Cînd am văzut că Acela împotriva căruia noi am păcătuit a coborît printre noi pentru a lua

asupra-și pedeapsa cea groaznică a păcatului — moartea — atunci în ființa mea are loc o schimbare a concepției, a inimii mele. În primul rînd este pocăința: noi am acceptat judecata pe care Domnul Isus a acceptat-o pentru noi. În al doilea rînd, este credința, un „amin“ care este lucrat în inima mea prin acțiunea puternică a lui Dumnezeu în Hristos Isus. Aceasta pentru că „...după cum printr-o singură greșală a venit o osîndă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa printr-o singură hotărîre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărîre. Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om... cei mulți vor fi făcuți neprihăniți“ (Rom. 5,18-19).

Această supunere, acel „Amin“ este credință. Este lucrarea Duhului Sfînt. Iar cel păcătos, care prin lucrarea Duhului înțelege și crede că este judecat, dar și iertat, căci „acum nu mai este nici o osîndire pentru cei ce sînt în Hristos Isus (Rom. 8,1). El este pus astfel în bune legături cu Dumnezeu, fiind „în Isus Hristos“, deci ascuns cu Hristos, în Dumnezeu. El este îndreptățit prin „Credința în Hristos Isus (Gal. 2,16). Lui îi este dat ceea ce a fost făgăduit credinței în Domnul Hristos „neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, prin credință“ (Filip 3,9).

Domnul Hristos nu este numai „Da“ din partea lui Dumnezeu, adică răspunsul afirmativ al Tatălui în ceea ce privește mîntuirea noastră, ci și „aminul“ credinciosului față de Dumnezeu, căci făgăduințele lui Dumnezeu, oricîte ar fi ele, toate în El sînt „da“, de aceea și „Amin-ul“, pe care-l spunem noi, prin El, spre slava lui Dumnezeu (2 Cor. 1,20). Spunînd astfel El sugerează din nou ideea că Domnul Hristos a oferit lui Dumnezeu răspunsul desăvîrșit la cerințele tuturor celor păcătoși, în locul și în favoarea lor, așa că toți cei care își ocupă locul lor „în Hristos“, stau în fața Tatălui îmbrăcați în neprihănirea Sa și nu în hainele minjite ale păcătorilor lor. Nu numai iertat și răscumpărat, ci biruitor împreună cu Dumnezeu. Dumnezeu a schimbat cursul întregii mele ființe și m-a cîștigat pentru El și eu... am biruit prin El și împreună cu El.

D. *Darul unei vieți noi.* Încă un factor interesant în studiul nostru ne mai reține atenția. Crucea Domnului Hristos nu însemnează numai sentința de moarte rostită de Dumnezeu asupra păcatului. Ea este de asemenea și darul unei vieți noi. „Născuți din nou... prin Cuvîntul lui Dumnezeu, care este viu și care rămîne în veac“ (1 Petru 1,23), cei credincioși pășesc într-un proces de creștere, și de asemenea într-o continuă luptă împotriva tendințelor și înclinațiilor spre păcat ce există în noi (Rom. 6,12-14; 12,1-2). Domnul Hristos a murit pentru păcatele

noastre, pentru ca noi să putem muri față de ele. Noi mergem la cruce, nu pentru a scăpa de cruce, ci pentru a putea lua crucea noastră și Să-i urmăm (Marcu 8,34-35). Ascultarea Sa desăvîrșită, nu face ca ascultarea noastră de El, de izvorul vieții veșnice, să nu mai fie necesară. Din contră, face posibilă această ascultare a noastră. El care ne-a răscumpărat de sub condamnarea păcatului, ne răscumpără de asemenea și de sub puterea lui.

1. *Lucrarea de Mare Preot a Domnului Hristos.* Aceasta este o latură a activității Domnului Hristos în ceruri; (Ev. 8,1-2). Nu numai că S-a dat pe Sine odată pentru totdeauna ca jertfă pentru păcatele noastre, dar El continuă a face lucrarea de mijlocire în favoarea noastră (Rom. 8,33-34; Ev. 4,14-16; 6,19-20). Nu numai că El mîntuiește, dar El ne păstrează răscumpărați și mîntuiți și ne ajută să creștem în ceea ce privește comuniunea cu El (Ef. 4,15; 2 Petru 3,18).

2. *Biruința finală a Domnului Hristos.* Biruința Domnului Hristos asupra păcatului și a puterilor răului este reală și eficientă și la această biruință noi participăm prin credință. Biruința Sa este reală, și totuși nu este încă completă. Cei credincioși „vor domni în viață prin acel Unul singur, care este Isus Hristos“ (Rom. 5,17), și totuși ei trebuie încă să-și răstignească zilnic firea cu pasiunile și plăcerile ei firești. Moartea, rămîne o constantă a experienței noastre omenești, iar nimicirea celui rău și a urmărilor păcatului nu se va realiza decît la revenirea Domnului Hristos (1 Cor. 15,24-25; Apoc. 20,10).

Cu toate acestea, forțele răului au fost biruite la Golgota, iar bătălia critică cu aceste forțe ale infernului a fost cîștigată. Credincioși fiind, noi nu trebuie să uităm că nu sintem încă biruitori în lupta cu păcatul, dar făgăduința revenirii Fiului lui Dumnezeu, face ca biruința să fie sigură. „Așteptînd fericita noastră nădejde“ (Tit. 2,13). Biserica este și rămîne un instrument în mîna lui Dumnezeu în vederea împăcării. Iar pînă la încheierea Planului de Mîntuire, funcția ei este de a vesti și trăi prin întregia ei viață și activitate, „Evanghelia cea veșnică“, solia cu referire la ceea ce a făcut Dumnezeu pentru păcătoși, în Isus Hristos. Biserica lui Dumnezeu este mai mult decît ori-cînd martoră și poate înfățișa istoria cea sfîntă ce arată cum „Dumnezeu era în Hristos, împăcînd lumea cu Sine, neînîndu-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări“ (2 Cor. 5,19).

Da! Lucrarea de ispășire a Domnului Hristos, istoria Golgotei este și rămîne istoria mîntuirii tuturor celor ce cred.

*) (Subiect prezentat cu ocazia primei Conferințe de Orientare cu pastorii și toți angajații Uniunii de Conferințe A.Z.S. pe anul 1976).

Intrarea în experiența îndreptățirii prin credință

Analizând faza intrării în experiența îndreptățirii prin credință, este de folos să se rețină în-trebarea directă și răspunsul pozitiv care sînt prezentate în ce privește această experiență.

„Ce este îndreptățirea prin credință? Îndreptățirea prin credință este lucrarea lui Dumnezeu ce constă în a umili, a pune în țărîină îngîmfarea păcătoșului și a face pentru acesta ceea ce nu stă în puterea lui să facă pentru sine. Cînd cei păcătoși își văd propria lor nimicnicie, atunci ei sînt pregătiți să fie îmbrăcați cu neprihănirea Domnului Isus Hristos.

Această experiență a îndreptățirii, sau de a fi socotit neprihănit, este o problemă personală între credincios și Dumnezeu. Ea nu poate fi primită prin procură. Există doar o singură ușă de intrare în această experiență :

Ușa credinței

„Credința este condiția pe baza căreia Dumnezeu a văzut că e potrivit să promită iertare păcătoșilor, și aceasta nu pentru că există vreun merit în credință, prin care se poate obține mîntuirea, ci deoarece credința poate primi meritele Domnului Hristos, remediul prevăzut pentru păcat”.

„Cînd sîntem îmbrăcați cu neprihănirea Domnului Hristos, nu vom mai simți plăcere pentru păcat; deoarece Domnul Hristos va lucra în noi... O ușă a fost deschisă și nimeni nu o poate închide, nici cele mai formidabile puteri, nici cele mai neînsemnate; numai tu poți închide ușa inimii tale, așa ca Domnul să nu poată ajunge la tine”.

Foarte aproape de această ușă a credinței, vrăjmașul întregii neprihăniri a așezat o altă ușă, o intrare mai largă și mai bătătoare la ochi :

Ușa faptelor

Prin această ușă mulți pelerini cu destinația Canaanul Ceresc pășesc inconștient pe calea ce nu duce la ceruri și mai curînd sau mai tirziu constată că hainele frumoase ale îndreptățirii de sine au devenit „zărnețe”, cu totul nepotrivite pentru a apărea în prezența lui Dumnezeu. Despre această clasă de credincioși se spune : „Mulți se rătăcesc de la calea cea dreaptă, ca urmare a gândirii că ei trebuie să urce la cer, că ei trebuie să facă ceva pentru a merita favoarea lui Dumnezeu. Ei caută să se facă mai buni prin propriile lor eforturi. Acest lucru ei niciodată nu îl pot

realiza. Domnul Hristos a deschis calea murînd ca jertfă pentru noi, trăind, pentru a ne fi pildă, devenind Marele nostru Preot. El declară : „Eu sînt calea, adevărul și viața”. Dacă prin propriile noastre eforturi am putea înainta măcar un pas spre culmea virtuților, atunci cuvintele Domnului Hristos nu ar fi adevărate”.

„Sînt mulți care consideră că ei personal au o mare lucrare de făcut înainte ca ei să poată veni la Domnul Hristos pentru mîntuire din partea Sa. Ei au impresia că Domnul Isus va veni la ei chiar la sfîrșitul eforturilor lor, și îi vor ajuta făcînd ultimele retușuri lucrării lor de o viață. Se pare că e greu pentru ei să înțeleagă că Domnul Hristos este un Mîntuitor desăvîrșit și în stare să mîntuiască în chip desăvîrșit pe toți care vin la Dumnezeu prin El. Ei pierd din vedere faptul că Insuși Domnul Hristos este „calea, adevărul și viața”.

Fie ca Domnul să ne ajute tuturor să intrăm pe ușa cea dreaptă și să fim umpluți cu neprihănirea Domnului Hristos! Cu fiecare suflet trebuie să se săvîrșească „lucrarea lui Dumnezeu ce constă în a umili, a pune în țărîină îngîmfarea celui păcătos și a face pentru acesta ceea ce nu stă în puterea lui să facă pentru sine”.

A-și da seama de starea sa deznădăjduită.

Dar mai întîi de toate, la intrarea în această experiență, credinciosul trebuie să fie determinat să-și dea seama de starea sa deznădăjduită și aceasta se săvîrșește „prin împărțirea harului lui Hristos”.

„Fără harul Domnului Hristos, păcătosul este într-o stare disperată, el nu poate face nimic pentru sine”.

Adică, păcătosul nu poate face nimic pentru sine, nu se poate curăți pe sine de păcate. Și nici un alt păcătos nu-l poate ajuta. Legea pe care el a călcat-o nu-l poate ierta și nici nu-i trece cu vederea păcatul său, iar în lumea aceasta nu se poate găsi nimic care să aducă izbăvire din păcate. Dar „prin harul divin, puterea supranaturală este împărțită celui credincios și lucrează în minte, în inimă și în caracter”. Cit de mult luminează și ce asigurare dă acest cuvînt celui păcătos. Prin harul divin, prin marea îndurare și compasiune din partea lui Dumnezeu, s-au luat măsuri pentru a se împărții „putere supranaturală păcătosului deznădăjduit”.

Dar ce este acea „putere supranaturală”? Este o putere ce depă-

șește cu mult tot ceea ce există în noi. Este mai presus de tot ceea ce se poate obține în această lume. Este acea „toată puterea... în cer și pe pămînt” de care Domnul Hristos declara că l-a fost dată — acea putere supranaturală cu care au fost săvîrșite toate minunile Sale în timpul slujirii Sale pe pămînt.

Cu privire la această „putere supranaturală”, următoarea declarație este demnă de reținut „Toate minunile Sale, ale Domnului Hristos, nu sînt decît manifestări naturale ale persoanei Sale, și în consecință ele erau făcute cu aceeași ușurință cu care noi ne îndeplinim lucrările noastre zilnice obișnuite... Elementul supranatural și miraculos din Domnul Hristos, nu era un dar împrumutat sau o manifestare ocazională... O virtute lăuntrică a locuit în persoana Sa, și o dădea pe față, așa încît chiar și poala hainei Sale era vindecoătoare prin atingerea cu credință, care este legătura unirii între El și credincios”.

Aceeași putere supranaturală pe care Domnul Hristos o împărtășește celui credincios, este cea care lucrează în minte, în inimă și în caracter.

Observați acum rezultatele minunate, așa cum sînt arătate în următorul citat din Spiritul Profetic : „Prin împărțirea harului lui Hristos păcatul este recunoscut în adevăratul lui caracter, și în cele din urmă alungat din templul sufletului. Prin har sîntem aduși în părtaşie cu Domnul Hristos, pentru a ne uni cu El în lucrarea de mîntuire”. Astfel vedem că „puterea supranaturală” împărțită celui ce crede prin harul lui Hristos, lucrează în mintea sa, în inima sa, descoperindu-i odiosul caracter al păcatului și determinîndu-l să permită ca păcatul să fie scos din templul sufletului.

Consimțămîntul și alegerea din partea păcătoșului

Însă această lucrare minunată săvîrșită în inimă de puterea supranaturală a lui Hristos nu se realizează fără consimțămîntul și alegerea din partea păcătoșului. Notați următoarele :

„Credința este condiția pe baza căreia Dumnezeu a văzut că e potrivit să promită iertare păcătoșilor; și aceasta nu pentru că există vreun merit în credință prin care se poate obține mîntuirea, ci deoarece credința poate primi meritele Domnului Hristos, remediul prevăzut pentru păcat. Credința poate prezenta ascultarea perfectă a Domnului Hristos în locul nelegiuirii și necredinței păcătoșului. Cînd păcătosul crede că Domnul Hristos este Mîntuitorul său personal, atunci, potrivit cu făgăduințele Sale sigure, Dumnezeu iartă pe cel păcătos și îi acordă neprihănirea în dar. Sufletul pocăit își dă seama că îndreptățirea sa vine pentru că Domnul Hristos, ca înlocuitor și garant al său, care a

murit pentru el este ispășirea și neprihănirea sa".

Trăirea credinței este partea noastră în marea transformare prin care cei păcătoși sînt schimbați în sfinți. Dar trebuie să ne amintim că nu există nici un merit în credința pe care o trăim „prin care mintuirea este meritată”. Cu alte cuvinte, nu există în credință în sine nici un merit, și nici în actul trăirii ei. Meritul este totalmente numai în Hristos Isus, El este remediul prevăzut pentru păcat. Credința este actul prin care păcătosul primește remediul. „Credința poate prezenta ascultarea perfectă a Domnului Hristos în locul nelegiuirii și necredinții păcătosului”. Acesta este cu adevărat un gînd sublim! Este acea minunată știință a răsumpărării în care sfinții se vor bucura în veșnicie, totuși este atît de simplă în acțiunea ei încît cei mai slabi spiritualcește și cei mai nevrednici pot pătrunde în ea în toată plînatatea și înțelesul ei.

Credința vie însoțită de fapte.

Intrarea pe ușa credinței în plînatatea neprihănirii atribuită și împărtășită înseamnă mai mult decît o consimțire doar în minte față de măsurile luate. Este arcada, bolta „credinței vie, care lucrează din iubire și sfințește sufletul”. Pentru ca să se treacă prin acest portal, trebuie să îndeplinim următoarele cerințe:

1. Trebuie să înceteze comiterea oricărui păcat cunoscut și să nu se mai neglijeze îndeplinirea îndatoririlor cunoscute.

„Dar în timp ce Dumnezeu este drept, îndreptățind pe păcătos prin meritele Domnului Hristos, nimeni nu poate să-și acopere ființa cu mantia dreptății Domnului Hristos în timp ce comite păcatele cunoscute din Legea Domnului, sau neglijează îndatoririle cunoscute. Dumnezeu cere o deplină supunere a inimii, înainte ca îndreptățirea să aibă loc, și pentru ca cel credincios să păstreze îndreptățirea, trebuie să fie o continuă ascultare, printre-o credință vie, activă, care acționează din iubire și sfințește sufletul”.

2. Gata de a plăti prețul — a renunța la toate.

„Neprihănirea Domnului Isus Hristos, ca o perla albă, pură, nu are nici un defect nici o pată, nici o vină. Această neprihănire poate fi a noastră. Mintuirea, nestemată comoară, plătită cu sînge, este perla marelui preț. Ea poate fi căutată și găsită... În pilda cu mîrgăritarul, negustorul este prezentat că și-a vîndut tot ce avea pentru a intra în posesia unui mîrgăritar de mare preț. Aceasta este o frumoasă reprezentare a aceluia care apreciază adevărul atît de mult încît ei renunță la tot ce au pentru a intra în posesia acestui adevăr dumnezeesc”.

3. O totală renunțare la obiceiurile rele.

„Sînt unii care caută, mereu umblă după perla cea bună. Dar ei nu

Intre 14 și 20 noiembrie 1975, a avut loc la Jongny, Elveția, localitate dominată de lacul Lemán, sesiunea de toamnă a Comitetului Organizației Adventiste, Diviziunea Euro-Africa.

Fiind prima ședință după cea de a 52-a Sesiune a Conferinței Generale din Iulie 1975, agenda lucrărilor a fost destul de cuprinzătoare și variată.

Din partea Uniunii de Conferințe A.Z.S. din țara noastră a luat parte la aceste lucrări frații: D. Popa, președintele Uniunii și membru al Comitetului Executiv al Diviziunii Euro-Africa și M. Pirvan, secretar al Uniunii. În fotografia alăturată, participanții la aceste lucrări.

fac o totală renunțare la obiceiurile lor rele. Ei nu răstignesc eul pentru ca Domnul Hristos să poată locui în ei. De aceea ei nu găsesc mîrgăritarul de mare preț”.

4. Puterea voinței pusă să lucreze cu Dumnezeu.

„Domnul nu dorește ca puterea credinciosului să fie paralizată, dar prin conlucrarea cu Dumnezeu, puterea acestuia poate fi eficientă pentru totdeauna. Dumnezeu nu dorește ca voința noastră să fie distrusă, deoarece chiar prin acest atribut — voință — noi trebuie să îndeplinim lucrarea pe care El dorește ca noi să o facem”.

Cu cită sinceritate și seriozitate ar trebui să subscrîm la aceste calități deosebite, pătrunzătoare, și să intrăm pe deplin în experiența de a fi socotiți și făcuți neprihăniți îndreptățiți și sfințiți prin credința în Domnul Hristos! Cît de profund ar trebui să ne dăm seama de starea noastră deznădăjduită, în măsura în care putem face ceva de la noi înșine! Numai prin harul lui Dumnezeu putem să fim mintuiți. Cît de mult ar trebui să îndrăgim marele adevăr care ne învață ca prin harul divin puterea supranaturală ne poate fi împărtășită! Să acceptăm, la întreaga valoare, asigurarea că păcatul în toată slujenia sa poate fi scos din templul sufletului. Trebuie să înțelegem clar că

partea noastră în această mare tranzacție este de a o dori și a o primi prin credință, cînd am îndeplinit pe deplin condițiile. Și în fiecare zi ce vine și trece să invocăm în umilință, înaintea tronului de har, meritele, ascultarea perfectă, a Domnului Hristos, în locul greșelilor și păcatelor noastre. Și făcînd acest lucru să credem și să ne dăm seama că îndreptățirea noastră vine prin Domnul Hristos ca înlocuitor și garant al nostru, că El a murit pentru noi, și că El este ispășirea și neprihănirea noastră.

Dacă, din partea noastră această îndrumare divină este urmată cu sinceritate și din toată inima, Dumnezeu va aduce rezultate reale în viața noastră și „astfel fiind îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu”. Rom. 5,1. Noi vom experimenta bucuria mintuirii și zi de zi vom cunoaște realitatea biruinții care învinge păcatul, fiind chiar credința noastră.

Să nu ne găsim odihna pînă cînd nu am intrat pe deplin, pe ușa credinței, în acea binecuvîntată experiență a iertării, a îndreptățirii, a neprihănirii și a păcii în Domnul Isus Hristos.

Pastor :
M. Popa

FIUL LUI DUMNEZEU

Lucrarea Sa de ispășire

A propiindu-ne de încheierea studiului nostru despre natura Fiului lui Dumnezeu, devenit după Betleem și Fiul al Omului, nu putem să nu ne oprim asupra lucrării de ispășire a Domnului Hristos pe crucea Golgotei. Niciodată n-a fost Fiul Omului mai puternic și mai stăpîn pe Sine, ca atunci cînd a întîlnit pe Iuda și ceata ce era cu el ca să-L aresteze. **IUDA!** Ce figură de tristă amintire pe fundalul istoriei mîntuirii! A început ca apostol al Domnului și a sfîrșit punîndu-și cu propriile sale mîini ștreangul de gît. „Totuși, Iuda n-a crezut că Domnul Hristos va îngădui ca El să fie arestat“. El a intenționat să forțeze pe Mîntuitorul a demonstra puterea Sa, grăbind în felul acesta materializarea împărăției pe care o așteptau ei.

Domnul Hristos a înțeles foarte bine decepția suferită de Iuda cu acea ocazie. Dar inima lui s-a împietrit și s-a opus impresiunilor Duhului Sfînt. El trecuse de acum bariera nevăzută, el a comis păcatul de neiertat împotriva Duhului Sfînt. Și aceasta nu în sensul că păcatul lui a fost prea mare ca să mai poată fi iertat, ci pentru că inima sa era asemenea cremenei. Prea mult se opusese Iuda cu încăpăținare apelurilor harului. El merse așa de departe, încît chiar și vînzarea Învățătorului său, a Domnului Hristos, pe treizeci de arginți, prețul unui sclav, i se părea un lucru normal. Înșelăciunea păcatului nu fusese niciodată mai evidentă ca acum.

Domnul Hristos cunoștea toate acestea atunci cînd păși înainte ca să întîmpine pe Iuda cu ceata lui și-i întrebă: „Pe cine căutați?“ Și ei au răspuns: „Pe Isus din Nazaret“, răspunsul Său a fost magnific: „EU SÎNT“. El nu a răspuns: „Eu sînt Acela“, așa cum redau acest text unele traduceri, ci „EU SÎNT“ (Ioan 18,5). „Eu

sînt“ este unul dintre numele divinității (Ex. 3,13-15). Declarația lui Ioan este revelatoare: „Cînd le-a zis Isus: „Eu sînt“, ei s-au dat înapoi, și au căzut jos la pămînt“ (Ioan 18,6). Ei erau conștienți de o prezență supranaturală. Dacă ar fi fost voia și planul Său, îngerul care a slujit pînă în ultima clipă Mîntuitorului suferind, ar fi putut să-i nimicească. Dar răului trebuie să i se permită a se dezvolta pe deplin.

În toată această sordidă relatare a arestării, un incident iese în evidență asemenea unei flori ce înflorește în mijlocul ruinelor unui oraș distrus. Apostolul Petru, gata oricînd să facă ceva, se avîntă, trase sabia — și nefiind un bun spadasin — a tăiat urechea lui Malhus, un slujitor al marelui preot. „Dar Isus... a zis: „Lasă-l! Pînă aici!“ Și S-a atins de urechea omului aceluia, și l-a vindecat“ (Luca 22,51). Aceasta a fost ultima minune săvîrșită de Mîntuitorul în timpul slujbei Sale aici pe pămînt. Și ea a fost săvîrșită în favoarea unui vrăjmaș.

Apostolul Ioan ne dă numele acestui om — Malhus. Evanghelia sa a fost scrisă mai tîrziu decît a altora. Poate că nu ar fi fost un lucru înțelept să facă cunoscut numele lui mai devreme, căci tradiția spune că în urma acestei minuni el a fost convertit la creștinism. Dar cuvîntul adresat de Domnul lui Petru este semnificativ: „Pune-ți sabia la locul ei; căci toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri. Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemînă mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?“ (Mat. 26,52-53). Aceasta ar fi fost egal cu o oaste de 72.000 de îngeri, sau cîte 6000 de îngeri de fiecare dintre cei doisprezece apostoli.

De ce oare n-a apelat El la Tatăl? El ne spune că: „Nu voi bea paharul, pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau?“ (Ioan 18, 11). Apoi întorcîndu-Se spre mulțime spuse: „...Acesta este ceasul vostru și puterea întinericului“ (Luca 20,53). În adevăr era ziua lor, și cel mai mare ceas al puterilor întinericului. Cu cîteva zile mai înainte, El spusese grecilor ce veniseră să-L vadă: „Tocmai pentru aceasta am venit pînă la ceasul acesta“ (Ioan 12,27).

Ca înlocuitor al celui păcătos, Domnul Isus trebuia să meargă mai departe cu aducerea la îndeplinire a Planului de Mîntuire. Lui Nicodim, El i-a spus: „Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul Omului“ (Ioan 3,14). Ucenicilor Săi, Domnul le-a spus: „Fiul Omului trebuie să pătimizească mult... și să fie omorît“ (Marcu 8,31), și iarăș: „Și lucrurile privitoare la Mine, sînt gata să se împlinească“ (Luca 22,37). După învierea Sa, El le reaminti faptul, că trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Prooroci și Psalmi“ (Luca. 22, 44). La mormîntul gol îngerul repetă cuvintele: „...Fiul omului trebuie să fie dat în mîinile păcătoșilor, să fie răstignit și a treia zi să învieze“ (v. 7).

În timp ce evenimentele acelei teribile nopți a adus dezorientare în mijlocul ucenicilor, să ne reamintim de faptul că absolut nimic n-a venit ca o surpriză pentru Domnul Hristos. Deși teologia contemporană — mai liberală, nu mai „citește“ astfel Scripturile, un lucru este evident și anume, că Fiul lui Dumnezeu Și-a scris autobiografia prin profeți, cu mult înainte de a se naște.

Cineva făcea observația că: „Numai faptul că Domnul Hristos a fost mai întîi dus la Ana, este plin de semnificație. Ana fusese Marele Preot; el fusese în această înaltă poziție sub Quirinius în cel de al 7-lea an

ȘI FIUL OMULUI

al erei noastre și a fost mare preot pînă în anul al 14-lea, anul suirii pe tron al lui Tiberius. Această perioadă de timp, după cum spune și Iosif Flavius, era o perioadă considerabilă... El era un om abil. Este foarte probabil că exista un foarte pronunțat sentiment anti-roman printre cei ce-l susțineau; fără nici o îndoială, el era Conducătorul poporului iudeu. Renan, îl consideră ca fiind „Conducătorul spiritual al dramei ce a avut loc... instigatorul real al crimei judiciare ce avea să fie înfăptuită“.

„El putea să nu adreseze nici un cuvînt lui Hristos. El avea în mîinile sale sforile de care erau legați cei ce se ocupau de această problemă, și odată ce aceasta a fost pusă în mișcare, el știa perfect de bine care avea să fie sfîrșitul“. Sinedriul era compus din șaptezeci și unu de bărbați. Atunci cînd era condus în conformitate cu legislația iudaică, era în adevăr o demonstrare a adevăratei justiții. Dar așa cum se știe, în aceea noapte tragică, au avut loc nu mai puțin de douăzeci de încălcări a acestei legislații, așa de disperați erau în a ajunge la un verdict de condamnare a Domnului Hristos.

În repetate rînduri, această judecată preliminară a călcat propriile rînduiri ale Sinedriului. Martorii depuneau mărturii contradictorii, ei erau „martori falși“. Domnul Hristos era socotit vinovat chiar mai înainte de a fi judecat, căci El trebuia să fie — de drept — socotit nevinovat, pînă cînd dovezile vinei Lui aveau să fie prezentate și considerate ca atare. De două ori a fost supus unui tratament violent (Luca 22,63; Ioan 18, 22). I s-au pus întrebări, la care, dacă ar fi răspuns s-ar fi acuzat singur și în final a fost condamnat pe baza declarațiilor personale. De fapt era o violare a rînduierilor iudaice, convocarea și ținerea ședințelor Sinedriului în timpul sărbătorilor de Paște. Ei s-au întîlnit în Casa lui Caiafa, ceea ce nu era conform prescripțiilor, Sinedriul avînd un anumit loc unde trebuia să se întîlnească. Chiar mai mult, verdictul împotriva Domnului Hristos n-a

fost dat în conformitate cu rînduierile existente. O hotărîre „unanimă“ de condamnare, nu era legală în cazul unei condamnări la moarte (MISNA, Sinedriul 4.1). Cineva trebuia „din oficiu“ să fie de partea celui acuzat.

Dacă, totuși dovezile administrate ar fi dus la o hotărîre de vinovăție, atunci trebuia să treacă o noapte, mai înainte ca să se poată lua o hotărîre. Această prevedere, avea în vedere necesitatea unui timp pentru reflecții și rugăciune. Dar cine se mai gîndea în noaptea aceea la rugăciune? Un singur lucru se urmărea atunci și anume să se obțină imediat condamnarea Galileanului.

În cele din urmă, disperat Caiafa somă pe Cel arestat: „Te jur, pe Dumnezeu Cel viu, să ne spui dacă ești Hristosul. Fiul lui Dumnezeu“ răspunsul Său afirmativ, acel „DA... SÎNT“, n-a mai dat loc la îndoieli. Și Domnul adăugă repede: „Ba mai mult, vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul omului șezînd la dreapta puterii lui Dumnezeu, și venind pe norii cerului“ (Mat. 26, 63-64). În fața acestei mărturii directe, Caiafa mai violă o altă poruncă expresă a lui Iehova și anume — „Și-a rupt hainele“ (Lev. 10,6). Atunci toți L-au condamnat pe Domnul Hristos la moarte pentru că... „a hulit“.

Iuda, urmîrind de la distanță desfășurarea evenimentelor a fost cuprîns în final de o teamă indescriptibilă și venind în mijlocul lor strigă: „Am vîndut sînge nevinovat“. Aruncînd cei treizeci de arginți înaintea lor, el ceru eliberarea lui Isus. Răspunsul, rece, crud al marelui preot: „Ce ne pasă nouă... treaba ta“, arată că dreptatea și mila nu aveau loc în acel complet de judecată. Ieșirea lui Iuda însă, dezvăluie tuturor adevărata față a celor ce-L judecau pe Fiul lui Dumnezeu.

Odată încheiat acest simulacru de judecată, Domnul Isus a fost lăsat în seama gărzii Templului și a mulțimii, care au petrecut restul nopții torturînd pe Fiul lui Dumnezeu. Cînd au apărut zorile, Sinedriul fu convocat, sau cel puțin, fură convocați acei membri ai

Sinedriului în care aveau încredere că vor fi de acord cu ei în a condamna pe Isus. Era a treia judecată a lui Isus și ea se ținu în zorii zilei. O condamnare era esențială pentru succesul planului lor. Ei aveau o singură acuzație împotriva Lui și anume — blasfemie. Și aceasta era suficient. Imediat, toți și-au dat asentimentul pentru condamnarea Lui. Dar cooperarea lui Pilat era esențială, căci numai procuratorul roman putea să dea această sentință de moarte.

Mai marii norodului, acuzară pe Hristos înaintea lui Pilat, de agitație, incitînd pe iudei să nu mai plătească bir romanilor și Îl acuzară chiar că voia să se facă rege (Luca 23,2). Tăcerea Domnului Isus în fața acestor acuzații zdrobitoare, uimiră pe guvernator. De fapt ei au început să se teamă întrucîtva, atunci cînd i-au spus că Arestatul pretinde a fi Fiul lui Dumnezeu (Ioan 19,8).

În repetate rînduri acest judecător roman ceru să cunoască adevărata cauză pentru care Isus fu arestat și căută să-L elibereze (vers. 12).

Apoi, aducîndu-și aminte că era obiceiul ca un arestat să fie eliberat cu ocazia sărbătorilor Paștelui, Pilat făcu un ultim efort spre a elibera pe Isus. El trimise să fie adus Baraba. Isus Barah era numele lui complet. Așa prezintă versiunea Siriană și Armeană textul din Matei 27,16, așa cum de fapt se găsește în **codex korideti**. Origen îl menționează de asemenea. Toate cele patru Evanghelii îl menționează pe Baraba. Se spune mai mult despre el, decît se amintește despre Iuda. „Pe care vreți să vi-l slobozesc? Pe Baraba sau pe Isus, care se numește Hristos?“.

Și într-un cor ce semăna mai mult cu dezlănțuirea unor fiare sălbatice, vocile lor se grăbiră să răspundă lui Pilat: „Pe Baraba! Liberează-ne pe Baraba!“ Pilat se cutremură...! „Dar ce să fac cu Isus, care se numește Hristos?“.

„Să fie răstignit“... să fie răstignit... i-au răspuns cu toții. „Dar ce rău a făcut?“ Însă tot

ceea ce guvernatorul roman a primit ca răspuns a fost cuvintele „Să fie răstignit“. Atunci deasupra vacarmului mulțimii se auzi un glas rostind cu putere: „Dacă dai drumul Omului acestuia nu ești prieten cu Cezarul. Oricine se face pe sine împărat, este împotriva Cezarului“. (Ioan 19,12). Această intervenție puse capăt discuțiilor. Pilat nu dorea ca un alt raport acuzator să mai ia drumul Romei. Deja două plingeri destul de serioase împotriva lui, se aflau în minile Cezarului. De fapt, Pilat își datora poziția lui în mare măsură lui Cezar, căci soția lui Pilat — care-l avertizase spunându-i: „Să n-ai nimic a face cu neprihănitul acesta“ — era nepoata lui Tiberiu.

„Ia-L, ia-L și răstignește-L, se auzea din ce în ce mai amenințător glasul mulțimii înfuriate.

„Să răstignesc pe împăratul vostru?“ întrebă Pilat.

„Noi n-avem alt împărat decât pe Cezarul!“ a fost răspunsul lor categoric. Cît de adevărat și cît de tragic. În ignoranța lor lepădară pe Cel despre care proorocii profetizaseră cu mult, mult timp înainte, și-l deteră morții rostind cu vădită ușurință: „Singele Lui să cadă asupra noastră și asupra copiilor noștri“(Mat. 27,25). Și cerința voinței lor se împlini... căci cine seamănă vînt... culege furtună.

Două lucruri se etalau privirii în această sală de judecată. Mulțimea agitată și incapabilă a mai reacționat față de principiul adevăratei justiții. În contrast, vedem pe Fiul lui Dumnezeu, liniștit, stăpîn pe Sine. El cel judecat și cu perspectiva morții în față, era calm, liniștit și niciodată în defensivă. De fapt, El apărea mai degrabă ca un judecător, decît acționau atunci Caiafa sau Pilat. Deși era victima unui simulacru de judecată și supus torturii, El stătea în fața lor ca **MIELUL FĂRA DE GLAS AL LUI DUMNEZEU**. Evenimentele petrecute în ultimele zile, pentru El nu erau fragmente izolate ale unor împrejurări scăpate de sub control,

ci scene ale dramei divine cunoscută mai înainte de întemeierea lumii.

În Romani 4,15 apostolul Pavel ne spune că: El a fost dat morții, „din pricina fără-delegilor noastre“. Iar Evangelistul V. Testament ne spune categoric că El „suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra lui“. El a fost „pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Da. El a fost străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fără-delegile noastre... Așa a lucrat Dumnezeu la mintuirea noastră. Așa s-a desăvîrșit lucrarea iertării fiecăruia dintre noi.

În timp ce nu putem scuza brutalitatea iudaică și romană, stăm totuși în fața realității faptului că era în puterea Mintuitorului să scape, să se elibereze din mîinile lor. Era de fapt și calculul rece al lui Iuda. Pe aceasta a mizat în planurile lui. El ar fi putut să-și nimicească vrăjmașii cu un singur cuvînt. Și totuși El se supuse în totul, știind că tot ceea ce avea loc, evenimentele pe care le trăia, erau cuprinse în planul formulat din veșnicie. Ca Înlocuitor al celui păcătos, ca Dumnezeu-Om, Isus suferea plata păcatului, moartea ce fusese pronunțată asupra lui Adam, atunci cînd a nesocotit porunca ascultării de Dumnezeu. În timp ce era: „sfînt, nevinovat, fără pată și despărțit de păcătoși“(Ev. 7,28), în același timp era marele nostru Purtător de păcat. Ca miel al lui Dumnezeu, el era antitipul tuturor mieilor ce au fost aduși ca jertfă de cînd Adam a adus prima sa jertfă. Dar în această privință — Domnul Hristos era diferit, deoarece Sf. Scriptură ne spune că El „S-a adus jertfă pe Sine însuși“(vers. 27). El a fost atît jertfă cit și preot. Serva Domnului, sora Ellen G. White exprimă astfel acest adevăr: „Domnul Hristos S-a golit pe Sine, și a luat înfățișarea unui rob, aducînd jertfă pentru păcat“.

„El ocupă o dublă poziție și anume, Cel ce aduce jertfa și jertfa adusă. El preotul, El victima“. Iar jertfa Sa a fost completamente voluntară.

„Nici o obligație nu i-a fost impusă în ceea ce privește lucrarea ispășirii; jertfa Sa, a fost un sacrificiu de bună voie“.

Păcătosul avea nevoie de un astfel de Răscumpărător, căci nu se putea răscumpăra singur. În Ps. 49,7 citim: „Dar nu pot să se răscumpere unul pe altul, și nici să dea lui Dumnezeu prețul răscumpărării“(Ps. 49,7). Nici unul dintre îngerii lui Dumnezeu n-ar fi putut să-și dea viața pentru noi, că viața unui înger nu-i aparține ca s-o poată da. Sora White explică astfel acest lucru: „Nici un înger n-ar fi putut deveni răscumpărătorul neamului omnesc; căci viața lor este a lui Dumnezeu; ei n-o pot da... Dar Domnul Hristos este deopotrivă cu Tatăl, Infinit și Atotputernic. El putea, și a plătit prețul răscumpărării și eliberării celui păcătos. El este Fiul Dumnezeului Cel veșnic, existînd prin Sine însuși... El se angajă să devină Răscumpărătorul celui păcătos, căci El putea spune ceea ce n-ar fi putut spune cel mai de frunte înger și anume: „Am putere asupra vieții mele, am puterea s-o dau, și... am puterea S-o iau iarăș“... Divinul Fiu al lui Dumnezeu a fost Unicul sacrificiu de o valoare suficientă ca să satisfacă pe deplin pretențiile legii desăvîrșite a lui Dumnezeu“.

Am subliniat mai sus, în mod deschis, partea pe care Iudeii au avut-o în evenimentele Golgoței. Este adevărat faptul că mai marii norodului au cerut crucificarea Domnului Hristos. Totuși Autoritatea Romană a fost aceea care a trimis pe Domnul Hristos la cruce. Condamnarea Fiului lui Dumnezeu, a fost pe drept considerată a fi cea mai mare injustețe săvîrșită. Cînd Pilat rosti cu minie în glas: „Luați-L voi și răstigniți-L, căci eu nu găsesc nici o vină în El“(Ioan 19,4), el era conștient de eșecul său de a-L elibera pe Isus, care fu condamnat nu pentru vina Sa, ci pentru vina noastră a tuturor. Totuși niciodată nu trebuie să uităm că moartea Sa a avut loc: „după sfatul hotărît și după

știința mai dinainte a lui Dumnezeu" (Fapte 2,23). Sacrificiul Său este punctul central către care converg toate adevărurile privitoare la mîntuire.

Nici o parte a Noului Testament nu ne este așa de familiară ca versetele și capitolele ce ne înfățișează crucificarea Domnului. Dar cîteva lucruri avem nevoie să ni le reamintim. De ce oare au cerut iudeii crucificarea Domnului Isus? Se știe îndeobște să metoda lor de executarea cuiva era omorîrea cu pietre. Iudeii credeau că nici un om care a murit crucificat, nu poate fi Mesia. Deci ei erau hotărîți să nimicească pînă și ideea că Isus din Nazaret putea fi Mesia.

Este ușor pentru noi să condamnăm astăzi, pe cei ce strigau atunci: „Răstignește-L”. Dar noi toți am avut o parte în crucificarea Lui. Cineva, dorind să răspundă la întrebarea „Cine a ucis pe Isus” spuse:

„În general, moartea lui Hristos nu este un accident: „lăcomia preoților și ezitarea lui Pilat din Pont, guvernatorul roman, erau incidentale crucificării Domnului. Noul Testament ne învață că moartea Domnului Hristos a fost un act divin, că moartea Sa a fost un sacrificiu; și că urmașii inteligenți ai Domnului Hristos, iudei

sau dintre neamuri, nu ridică de pe umerii Domnului Hristos povara și blestemul păcatului, ci își asumă o egală responsabilitate pentru cele ce au avut loc pe crucea Golgotei.

Peste prăpastia dintre veacuri poate fi aruncată o punte. Înțelegerile greșite și ura care au separat pe iudei și pe neamuri, pot fi îndepărtate printr-o înțelegere unanimă, că în persoana Marelui Preot, poporul iudeu a fost condus la un act fatal, iar prin Pontius Pilat și soldații romani, toți credincioșii au devenit părtași crucificării Domnului Hristos. Noi sîntem împreună, iudei și neamuri, vinovați, și avem nevoie să ne batem, asemenea vameșului, cu pumnii în piept și să cerem iertarea lui Dumnezeu”.

La Golgota, noi nu sîntem spectatori pasivi, ci participanți. El luă asupra-Și pedeapsa noastră. „Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui sîntem tămăduiți” (Is. 53,5). El a purtat suferințele noastre” (vers. 4). Uneori, auzim întrebîndu-se: „Cum putem vorbi despre un Dumnezeu drept cînd El, (prima parte), ia asupra Lui vina păcătoșului, (a doua parte) și așează vina asupra unei victime inocente, (cea de a treia parte). Aceasta este o problemă interesantă. De fapt, atunci cînd Dumnezeu, (prima parte), ia păcatul celui vinovat, (cea de a doua parte) și așează vina asupra Domnului Hristos Cel fără de păcat, El de fapt îl ia asupra Sa. Căci nu există a treia parte, căci Domnul Hristos este Dumnezeu — Dumnezeirea întrupată.

Ce obiecțiune se poate aduce dacă Dumnezeu, ca Stăpîn al Universului, în mod deliberat alege să ia asupra Sa vina păcătoșului pentru a-Și manifesta iubirea și harul Său? Lucrarea de ispășire demonstrează o calitate a dragostei, înaintea ingerilor și a universului întreg, ce altfel n-ar fi fost cunoscută sau înțeleasă vreodată. Dumnezeu în persoană a îngăduit această substituție. El a fost Acela care a dat Înlocuitorul și El a devenit Înlocuitor. Și El

n-a făcut toate acestea pentru cei sfinți, și nici pentru cei ce se străduiau să devină buni, ci pentru cei răi și păcătoși, pentru cei ce erau vrăjmașii Săi. (Rom. 5,6-11).

Vechile credințe idolatrie, abundă în istorisirii despre zei care cereau sacrificii de la adoratorii lor. Uneori și chiar sacrificii umane erau aduse. Dar religia Bibliei este cu totul diferită. Aici vedem pe Creator aducîndu-Se singur ca sacrificiu, ca jertfă pentru cei ce-L urau. Și cel rău, Satana, era prezent spre a sugera ideea că păcătoșii strigau în batjocoră la Cel crucificat: Să se pogoare acum de pe cruce, și vom crede în El” (Mat. 27,42). Nimeni nu și-a demonstrat identitatea într-un mod așa de minunat. El ar fi putut să coboare de pe cruce. El ar fi putut să ajungă la Tatăl, să prindă în mînă sabia celui Atotputernic și să nimicească pe asupritori. El ar fi putut porunci stîncilor ca acestea să zdrobească pe crucificatori. Dar în loc de a face aceasta, El a rămas liniștit pe cruce, luînd asupra Lui pedeapsa ce ni se cuvenea nouă, asigurîndu-ne astfel posibilitatea găsirii drumului înapoi spre casa Tatălui, pentru toți cei ce sînt dispuși a accepta harul Său mîntuitor. O asemenea dragoste fără de egal este mai pe sus de înțelegerea noastră. Tatăl nu Și-a pedepsit Fiul; ci mai de grabă El dădu pe față rezultatele dezastruoase ale păcatului și neascultării de Dumnezeu, căci Domnul Isus a murit în locul păcătoșului.

În timp ce Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului suferea „din partea păcătoșilor o împotrîvire așa de mare” (Ev. 12,3), un întineric straniu se lăsă asupra țării. Se întunecă, ca și cînd Dumnezeu ar fi închis ferestrele lumii. Cei ce-L batjocoreau, amuțiră. Era oare ziua judecării? Fulgere puternice brăzduau cerul, ca și cînd cerul întreg era pornit împotriva celui răstignit. Atunci, se auzi cel mai cutremurător strigăt din toate veacurile: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru

ce M-ai părăsit?" Domnul Hristos a îndurat toată minia lui Dumnezeu împotriva păcatului". „Își va da viața ca jertfă pentru păcat" (Is. 53,10), ne spune Sf. Scriptură. Dându-și seama de faptul că unitatea veșnică dintre El și Tatăl Său era frântă, Domnul Hristos în natura Sa omenească, strigă în agonie. Cît de adevărate erau cuvintele profetului: „Ocară îmi rupe inima, și sint bolnav; aștept să-mi fie cuiva mila de mine, dar degeaba" (Ps. 69,20). Cuprinsă de întuneric, iubirea cea veșnică suferea și se lupta cu puterile răului. Atît de puternic era chinul lui sufleteș, încît acesta întrecea durerea Sa fizică. Apoi după trei ore de teribile suferințe, se auzi acest strigăt crucial al Golgotei, „TETELES-TAI!" — „S-a sfîrșit!".

Lupta aceasta pentru înfrîngerea vrăjmașului cel veșnic, a ajuns la apogeu, iar Domnul Hristos a biruit. Peste marea prăpastie a păcatului ce separa cerul și pămîntul, a fost întinsă puntea trupului Său. Prin această moarte, s-a găsit calea împăcării cu Dumnezeu. La Golgota, Tatăl nu a acceptat un dar, El A DAT un dar, căci „Dumnezeu era în Hristos, împăcînd lumea cu Sine" (2 Cor. 5,19).

Ceea ce S-a înfăptuit la cruce, a fost lucrarea Dumnezeului Cel Atotputernic; noi n-am avut absolut nici o parte în ea în afară de faptul că păcatul nostru a pregătit drumul Golgotei. Pentru clipa aceasta a venit în trup Domnul nostru Isus Hristos. Prin moartea Lui, puterea lui Satan a fost înfrîntă. „Crucea a fost un mijloc pentru ispășire". Lucrarea de ispășire a Domnului Hristos a sigilat pentru totdeauna legămîntul cel veșnic al harului". Și iarăș: „N-ar fi existat nici o iertare de păcat, dacă această jertfă de ispășire n-ar fi fost adusă". Atît de complet a fost acest sacrificiu ispășitor, încît întreaga lume creștină stă acum în relații cu totul diferite cu Tatăl, de cum era înainte de cruce.

Declarația apostolului Pavel din Rom. 5,17-18 este plină de

semnificații. El arată că judecata sau condamnarea a trecut asupra tuturor, datorită neascultării lui Adam. În acelaș fel, prin ascultarea Domnului Hristos, darul cel fără de plată al îndreptării a fost extins asupra tuturor celor ce cred, spre sfințirea vieții lor. În timp ce păcatul lui Adam a făcut ca moartea să se instaleze pretutindeni, tot astfel „harul și darul neprihănirii, vor domni în viață prin Acel unul singur, care este Isus Hristos". Nimeni nu va pierde viața veșnică din cauza păcatului lui Adam, căci sacrificiul lui Hristos, a dat o nouă posibilitate fiecărui fiu și fiică a lui Adam. El a readus pe păcătos în grația lui Dumnezeu.

„Fiul cel fără de păcat al lui Dumnezeu a fost condamnat pentru păcat, la care El n-a avut nici o parte, pentru ca, păcătosul, prin pocăință și credință, să poată fi îndreptățit prin neprihănirea Domnului Hristos, la care el, păcătosul, n-a avut nici un merit personal. Păcatele tuturor păcătoșilor au fost puse asupra Domnului Hristos, arătîndu-se prin aceasta că nimeni nu trebuie să fie înfrînt în lupta cu cel rău, cu păcatul". Domnul Hristos n-a murit pentru că El a fost vinovat de blasfemie, ci pentru ca „prin moarte, să nimicească pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul", și să izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor" (Ev. 2,14-15). El în adevăr, a gustat moartea, „pentru toți" (vers. 9).

Fiecare experiență prin care a trecut Domnul Hristos, ca un Înlocuitor al celui păcătos, a fost proorocită de profeți, uneori chiar cu amănunte. Subliniem din nou faptul că nimic n-a venit ca o surpriză asupra Sa.

Sacrificiul Său, din punctul nostru de vedere, este cu totul minunat. Uneori oameni dau pe față un curaj deosebit în momente de criză sau de necesități extreme. Dar un curaj mult mai mare este desfășurat atunci cînd cineva știe mai dinainte că sfîrșitul său va fi marcat de agonie și tortură, și

cu toate acestea, merge totuși înainte în întîmpinarea lor. Acesta a fost curajul Domnului Hristos. În clipa celei mai mari dureri și în mijlocul torturilor cele mai atroce, El a putut spune: „Tată, iartă-mi, căci nu știu ce fac". El spunea cu alte cuvinte: „Nimic nu poți face, care să mă facă să incetez a Te mai iubi". O astfel de dragoste nu poate niciodată să fie măsurată. Și din această dragoste izvorăsc alte două caracteristici ale divinității și anume — **MILA** și **IERTAREA**. Și iertarea este acordată tuturor. Dar noi trebuie să le acceptăm personal. Prin credință, să ne apropiem cu deplină încredere de tronul harului, ca să fim mințuiți prin jertfa ispășitoare a Celui ce ca Fiu al lui Dumnezeu și Fiu al omului, a biruit păcatul, devenind astfel garanțul biruinței noastre, dacă rămînem în permanență sub binecuvîntarea Golgotei.

D. Popa

FR. P. LANARES DIN NOU ÎN ROMÂNIA

(Urmare din pagina 11)

nici pentru un african, sau pentru un european. Este bine să știm că nu sîntem lăsați să purtăm singuri această povară. El este Acela care ne dă puterea spirituală necesară, pentru a înfrînge pe prințul întunericului. Iată trei texte ce-mi sînt foarte scumpe și din care menționez: O CERTITUDINE: Eu socotesc că necazurile prezente nu sînt vrednice să fie puse alături de slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi (Rom. 8,18). Noi nu trebuie să ne temem de problemele vieții, ci să contemplăm slava ce ne este rezervată. UN OBIECTIV: „Să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii Mei". (Ioan 13,34-35). O FĂGĂDUINȚĂ: „Voi veți primi o putere, cînd se va pogori Duhul Sfînt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim... și pînă la marginile pămîntului" (Fapte 1,8).

Rog pe Dumnezeu să vă dea Pacea și bucuria Sa din belșug, în speranța că ne vom regăsi cu toții în împărăția cea veșnică a iubirii lui Dumnezeu".

D. Popa

Intrebări și

RĂSPUNSURI

Avind în vedere diferitele întrebări cu privire la unele aspecte doctrinare ce ni se pun adesea, redacția revistei noastre, dedică începind cu numărul de față, această pagină pentru a răspunde întrebărilor Dvs. bineînțeles, întrebări la care răspunsul să nu depășească spațiul unei pagini.

Pentru început, întrebarea :

„Dacă credinciosul își mărturisește toate păcatele sale, este iertat, apoi păcătuiește din nou și moare mai înainte ca să poată cere iertare și pentru acest ultim păcat, va fi el oare pedepsit pentru toate păcatele pe care le-a comis, sau numai pentru ultimul său păcat?”

La această întrebare nu se poate răspunde optind, în mod simplu, pentru una din cele două alternative oferite de întrebare.

În timp ce Dumnezeu este Cel care trebuie să judece în ultimă instanță în această problemă, reținem totuși din cele ce ne sînt descoperite în Sfînta Scriptură cu privire la caracterul lui Dumnezeu, că un singur păcat nemărturisit numai datorită faptului că o moarte fulgerătoare nu a mai îngăduit celui în cauză să-l mărturisească, nu va face ca cel în cauză să fie pierdut, dacă condițiile lui sufletești și atitudinea lui de regret l-a împăcat cu Dumnezeu în ființa sa, mai înainte de a avea ocazia să facă aceasta verbal sau public.

După cum ne este cunoscut, Dumnezeu urăște păcatul și nu-l poate trece cu vederea. Orice efort al Lui fiind canalizat pentru mîntuirea tuturor celor ce cred. Dumnezeu nu este, așa cum unii ni-L înfățișează, gata a găsi cel mai mic pretext pentru a pedepsi pe cineva. Despre Dumnezeu citim : „Cum se îndură un tată de copiii lui, așa se îndură Domnul de cei ce se tem de El”. (Ps. 103,13). Asemenea tatălui fiului risipitor, Dumnezeu oferă iertarea Sa, chiar mai înainte ca cel greșit să aibă ocazia să-și rostască mărturisirea sa.

Dumnezeu nu așteaptă atît de mult de la copiii Săi ca aceștia să repete o formulă mecanică de mărturisire, atunci cînd ei păcătuiesc, cît El așteaptă ca ei să aibă o atitudine a inimii care să le permită

a alege ceea ce este drept, care să arate că ei urăsc răul, că sînt întristați în ființa lor atunci cînd legea este călcată și în consecință ei caută imediat să îndrepte această greșeală.

Este bine, pentru elucidarea celor de mai sus să reținem ceea ce ne spune Spiritul Profetic și anume : „Caracterul se dă pe față nu prin faptele bune sau greșeli săvîrșite în mod ocazional, ci prin tendința continuă a faptelor și a cuvintelor noastre”.

Pe de altă parte, Sfînta Scriptură ne învață de asemenea că în anumite împrejurări, iertarea poate fi anulată. Faptul acesta ne este prezentat în parabola robului nemilosiv, parabolă ce ne este redată de evanghelistul Matei (Mat. 18, 21-25). Cel care datora 10.000 de galbeni stăpînului său, a fost iertat de acesta. Dar el, la rîndul său, n-a arătat nici un fel de milă celui care îi datora o sută de lei. Ca rezultat al spiritului său neiertător, stăpînul reveni asupra hotărîrii lui, obligîndu-l să-și plătească datoria pe care practic, n-o putea plăti. „Și stăpînul s-a mîniat și l-a dat pe mîna chinurilor, pînă va plăti tot ce datora” (vers. 34).

Făcînd aplicația acestei parabole, serva Domnului spune referitor la cel care are o inimă neiertătoare : „Este adevărat că acesta poate că a primit cîndva iertare ; dar spiritul său neiertător arată faptul că el respinge acum iubirea iertătoare a lui Dumnezeu. El s-a separat de Dumnezeu și este în aceeași situație ca mai înainte de a fi primit iertarea lui Dumnezeu. El și-a tăgăduit pocăința, și păcatele rămîn asupra lui, ca și cînd nu s-ar fi pocăit niciodată”.

Posibilitatea anulării este de asemenea învățată în serviciile Sanctuarului din vechime. Atunci cînd păcătosul aduce la Sanctuar jertfa sa pentru păcat, preotul făcea ispășire pentru el. Dar păcatul său nu era în mod definitiv îndepărtat. Ci, păcatul era acum transferat asupra sanctuarului (Lev. 4). Păcatele lui, împreună cu păcatele tuturor celorlalți care au adus jertfele lor pentru păcat, la Sanctuar, se acumulară la Sanctuar. Odată pe an, și anume în Ziua Ispășirii, Sanctuarul era curățit și păcatele ce au fost aduse și depuse asupra Sanctuarului, erau așezate asupra țapului de trimis,

prin simbol, asupra lui Satan, și Sanctuarul era curățit (Lev. 16, 21-22). Dacă un israelit nu se pocăia și în acea zi a ispășirii, el era „nimicit din poporul Israel” (Lev. 23,29). Aceasta însemnează că și păcatele pentru care el a adus jertfele pentru păcat, se întorceau asupra capului său.

Tot astfel se prezintă situația și în lucrarea mîntuirii noastre. „Singele Domnului Hristos”, spune serva Domnului „în timp ce a fost vărsat pentru a elibera pe păcătosul pocăit de condamnarea legii, nu va anula, nu va șterge păcatul, ci el va rămîne reținut în Sanctuar pînă la ispășirea finală”.

În legătură cu această problemă, profetul Ezechiel spune : „Însă dacă cel neprihănit se abate de la neprihănirea lui și săvîrșește nelegiuirea, dacă se ia după toate uriciunile celui rău, s-ar putea să trăiască el oare? Nu, ci toată neprihănirea lui va fi uitată pentru că s-a dat la neleguire și păcat ; de aceea va muri în ele” (Ez. 18,24).

Deși din textul de mai sus nu reiese clar dacă este vorba de păcatele întregii lui vieți, în care el va muri, acestea vor fi implicațiile atunci cînd acest pasaj, este plasat alături de cele arătate mai sus. În conformitate cu doctrina Bisericii Advente despre Sanctuar, păcatele nu vor fi șterse decît după terminarea judecării de cercetare și atunci, numai păcatele acelor care s-au predat totalmente lui Hristos și adevărului, numai acelea vor fi șterse. Păcatele celor ce dau greș în a rămîne credincioși cuvintelor lui Dumnezeu, a principiilor vieții veșnice, se vor întoarce asupra lor, chiar dacă cîndva în viața lor au primit iertare pentru ele.

În conformitate cu cele citate din profetul Ezechiel, cel a cărui iertare a fost anulată, este cel care „se abate de la neprihănirea lui și săvîrșește nelegiuirea, dacă se ia după toate uriciunile celui rău”, și în consecință, pierderea mîntuirii. Aceasta descrie o apostazie, o săvîrșire continuă a păcatului și o păcătuire în mod deliberat, și nu o greșeală, sau păcătuire nepremeditată, așa cum ne prezintă întrebarea noastră.

Redacția.

ERATA

În Curierul Adventist nr. 3-4/1976 (martie-aprilie) la art. Domnul Neprihănirea Noastră, pag. 24, col. 2, primul paragraf se va citi : „**Începe cu nivelul moral al lui Adam cînd a fost creat și tratează despre**”...

in memoriam

Sfîrșit de cale

Deși cu întârziere, consemnăm încetarea din viață a pastorului pensionar PASCARIU CONSTANTIN, născut la 26 februarie 1896, în comuna Poenești, Jud. Vaslui, într-o familie numeroasă. Urmează la Vaslui școala de „Arte și Meserii” după ce mai întâi în comuna natală urmează cursurile școlii elementare.

Fire activă și cu simț practic, simte chemarea zărilor albastre. Deși nu era ușor înaintea primului război mondial, merge la școala de aviație și devine pilot.

În timpul primului război mondial cunoaște credința Adventă și în anul 1920 primește botezul nou testamental în biserica A.Z.S. Anul 1928 îl găsește la Seminarul Teologic al Culturii ca elev și unde va rămîne apoi ca angajat, ca prezbiter al Comunității Brașov — Școala și membru al Consiliului Profesorat pînă în anul 1949. Prin munca și devotamentul său a contribuit la formarea multor generații de pastori ai bisericii noastre. Vocea lui blîndă, căldura sufletului său și competența sa plină de responsabilitate, l-a legat de toți cei ce au avut privilegiul a-l cunoaște.

Din anul 1950, fratele Pascariu a lucrat ca pastor în Conferința Bacău, (Vaslui) fiind și membru al Comitetului Conferinței Bacău. Deși pensionat, rămîne totuși activ în Comunitatea Vaslui, unde lucrează cu toată rivna pînă în clipa morții sale.

La vîrsta de 78 de ani, fratele Pascariu Constantin termină alergarea sa, depunînd la picioarele Mîntuitorului său, chemarea și lucrarea vieții lui.

Un mare număr de pastori și credincioși au ținut să-l conducă la locul odihnei lui temporare. Frații: T. Niculescu, din partea Uniunii, E. Bostan, Gh. Gherase, Gh. Rusu și C. Chiorăscu, președintele Conferinței Bacău, au prezentat cuvîntul mingierii și al nădejzii advente. Cu fratele Pascariu se împlinește Cuvîntul Scripturii care zice: „Veți intra în mormînt la bătrînețe, ca snopul strîns la vremea lui”. (Iov 5,26).

— În ziua de 7 februarie 1976, a adormit în Domnul fratele Ștefan Deac, membru al comunității A.Z.S. Macea, Jud. Arad. Născut în noiembrie 1893, fratele Deac se alătură încă din 1912 bisericii și credinței advente, fiind împreună cu părinții săi primii adventiști din frumoasa comună Macea.

În tinerețe a vrut să cunoască lumea și pașii l-au purtat dincolo de fruntariile țării, dar simțul lui de om harnic, muncitor, așezat, nu s-a împăcat

cu o astfel de viață. Vine în țară, în comuna natală, unde își întemeiază o familie, muncind cu rivnă și pricepere în toate zilele vieții sale.

În Comunitate a fost un model de adevărat creștin. Era mai cumpănit la vorbă, dar viața și exemplul lui au fost mai elocvente. A fost mulți ani prezbiter al Comunității, fiind un element de echilibru și spiritualitate între frați.

Familia și-a crescut-o în temere de Dumnezeu, și a dat lucrării nu numai viața sa ci și familia sa, fiul său, fratele Deac Gligor, pastor și președinte al Conferinței Sibiu, continuă lucrarea pe care regretul nostru frate a iubit-o atât de mult.

Un mare număr de pastori cum și mulți membri ai comunității locale au însoțit la locul odihnei sale pe fratele Deac Ștefan. Din partea Conferinței Sibiu au fost prezenți frații: Moldovan Aron, secretarul Conferinței, A. Constantinescu, consilier, iar din partea Uniunii, fr. D. Popa. Deși dureroasă despărțirea, ne mîngliem cu asigurarea răsplătirii finale și rostim și noi împreună cu Cuvîntul Scripturii: „Fericiți morții care mor în Domnul”.

Redacția

Un spirit nou

(Urmare din cop. a II-a)

rica lui Dumnezeu. Atunci, vom trăi credința și ne vom îndeplini lucrarea chemării noastre, din dragoste pentru Hristos, și fiecare dintre noi vom exclama: „Vreau — îmi place — să fac voia Ta Dumnezeule” (Ps. 40,8). Cu toții am merge înainte prin credință.

În zilele lui Ezechiel, Domnul a făgăduit poporului Său: „Voi pune în voi un duh nou” (Ez. 36,26). Această făgăduință își așteaptă împlinirea în multe vieți creștine. Prea adesea, în multe situațiuni, vechile atitudini rămîn în noi. Înălțarea de sine, mîndria chiar în cele sfinte, defetism, critică, lipsa de iubire, gelozia și suspiciunea își ridică adesea capul în viața noastră.

Stă în puterea noastră de a consimți și acționa pentru schimbarea situației. Împreună cu psalmistul să înălțăm fiecare dintre noi ruga smerită înaintea tronului lui Dumnezeu: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic” (Ps. 51,10). Acest „duh nou” va schimba nu numai climatul inimii mele ci va aduce armonia în căminurile noastre, în Comunitățile noastre, în Biserica noastră. Căci un duh de ceări și dezbinare nu este de la Dumnezeu. Putem spune chiar mai mult decît atît, și anume, că acest spirit va face deosebire între cei ce sînt în adevăr consacrați fii ai lui Dumnezeu și cei ce sînt numai „mărturisitori din gură”, dar nu cu fapta și cu adevărul. Atunci ne vom ruga și vom lucra nu numai pentru „o inimă curată”, ci și pentru „un duh nou și statornic”.

Mă rog Cerului ca această lucrare să devină o realitate vie în viața mea, și a fiecărui fiu și fiică a cerescului nostru Tată.

Dumitru Popa

CURIERUL ADVENTIST

*Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

Apare la două luni sub conducerea unui Comitet

Redacția și Administrația

București, str. Labirint nr. 116, sect. 4 ; Tel. 21.59.60

Redactor

Dumitru Popa